11e JAARGANG Nº 47 – 5 FEBRUARI 1932 LOSSE NUMMERS 15 CENT OPLAGE BOVEN 90.000 EXEMPLAREN

DE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD
VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTR.
N.Z. VOORBURGWAL 262
TEL. INT. 33170 GIRO 97946

(foto Ufa)

CARNAVAL

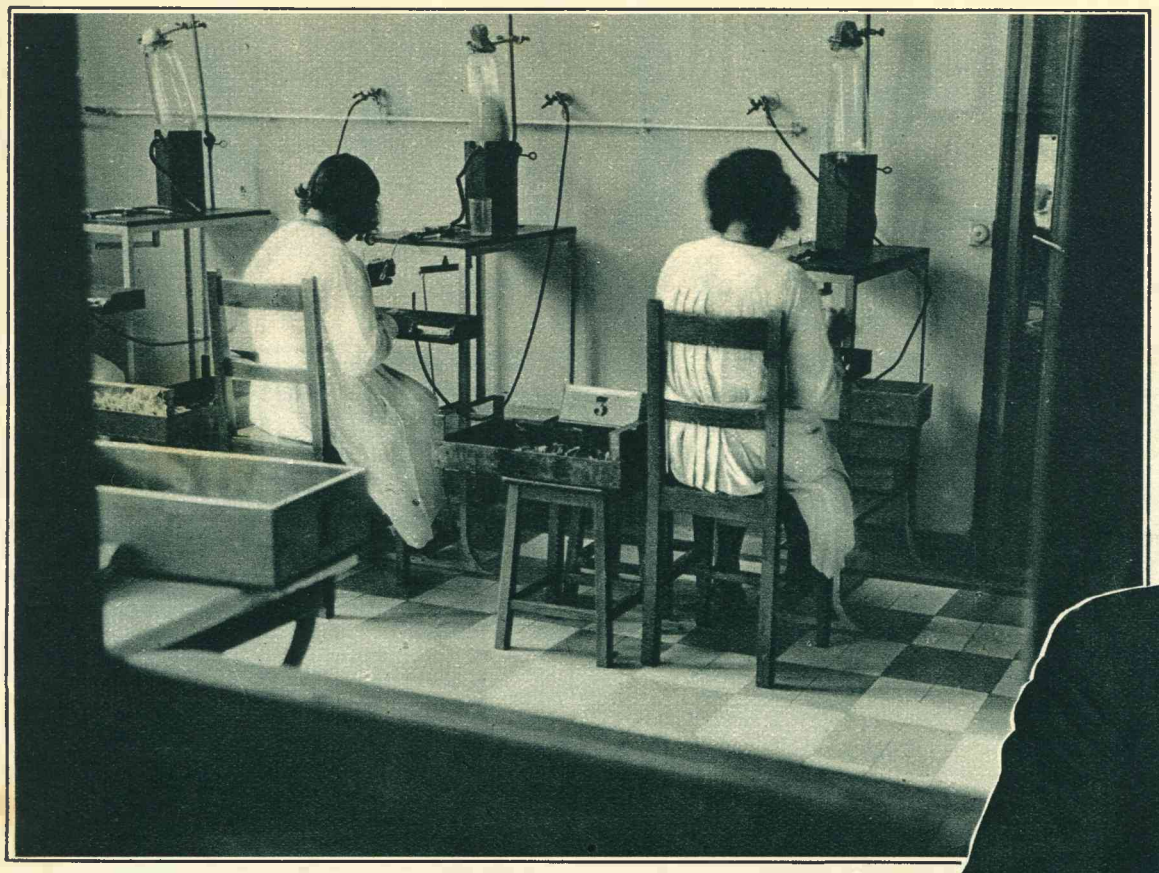

De serums van prof. Calmette worden in groote hoeveelheden bereid en in ampullen gedaan. Het betreden van deze afdeeling was niet toegestaan. De opname werd door een raam gedaan.

HET Calmette-Instituut

Wij hebben voor eenigen tijd terug, toen het zoogenaamde „Calmette-proces" te Lübeck in vollen gang was, aan onze lezers een kijkje kunnen geven in de gerechtszaal, waar zich de slotacte van het trieste drama, dat dezen naam droeg, afspeelde.

Bij de publicatie van deze nieuwe serie foto's die met het proces in meer verwijderd verband staat, is het vonnis in deze geruchtmakende zaak wellicht reeds gevallen. Maar wanneer de namen van de betrokkenen in dit geding reeds vergeten zullen zijn, dan zal de belangrijkste van allen toch nog blijven en steeds met eere worden vermeld — gelijk hij met dankbaarheid is opgeteekend in de geschiedenis van de worsteling van den mensch tegen de sloopende volkskwaal, de tuberculose. Calmette's naam dient genoemd te worden naast dien van Robert Koch en van zoovele andere onbaatzuchtige strijders voor het heil der menschheid.

Het beroemde en helaas door het Lübecker proces ook berucht geworden B.C.G.-serum vermeldt zijn naam. Deze letters immers beteekenen: Bacillen Calmette-Guérin. Professor Calmette en professor Guérin hebben gezamenlijk het serum uitgevonden, dat, wanneeer het in de eerste levensdagen aan baby's wordt toegediend, hen immuun maakt voor de gevreesde t.b.c.-besmetting. Hun werkplaats ligt in de stillere wijken van de Fran-

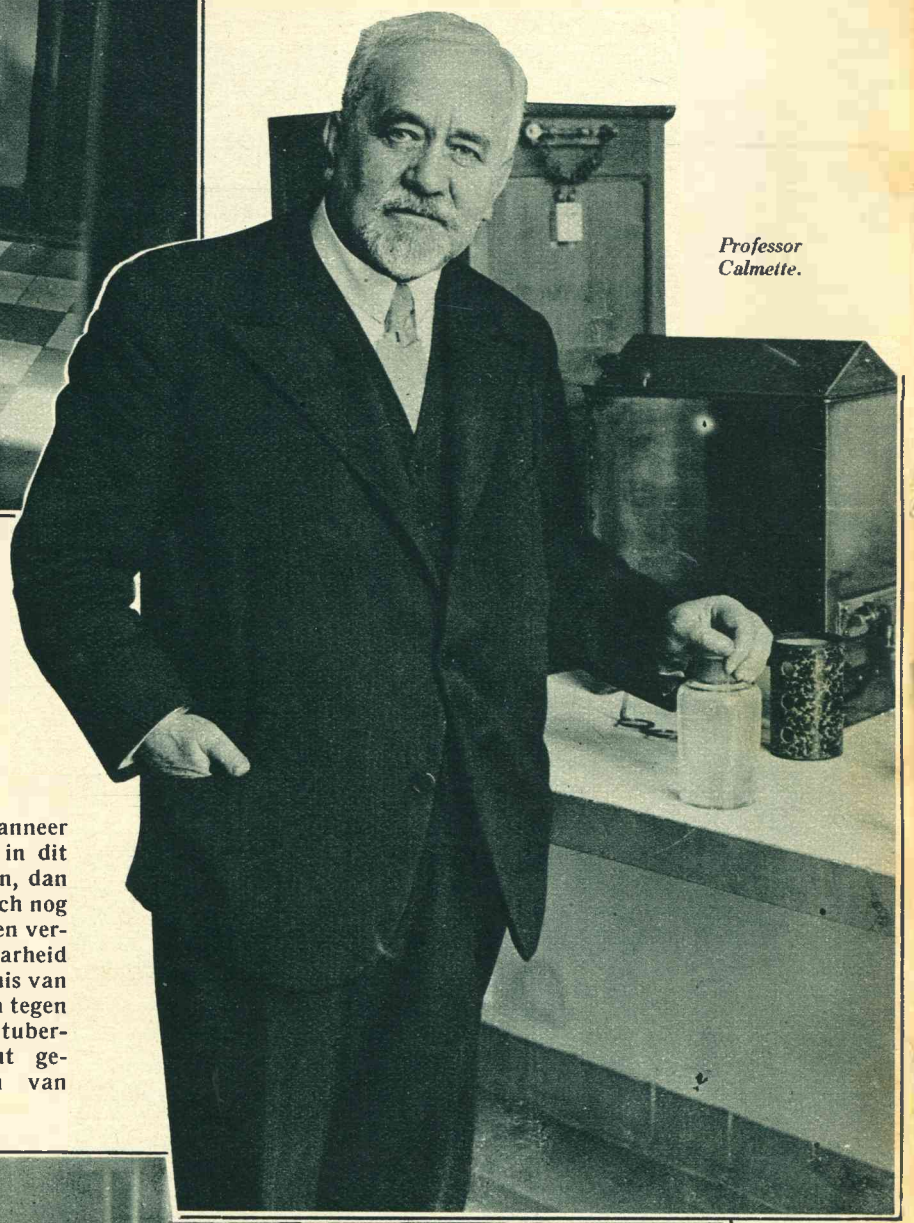

Professor Calmette.

Een stal, waarin ingeënte proefdieren worden gecontroleerd. 'n Konijntje wordt juist ingespoten.

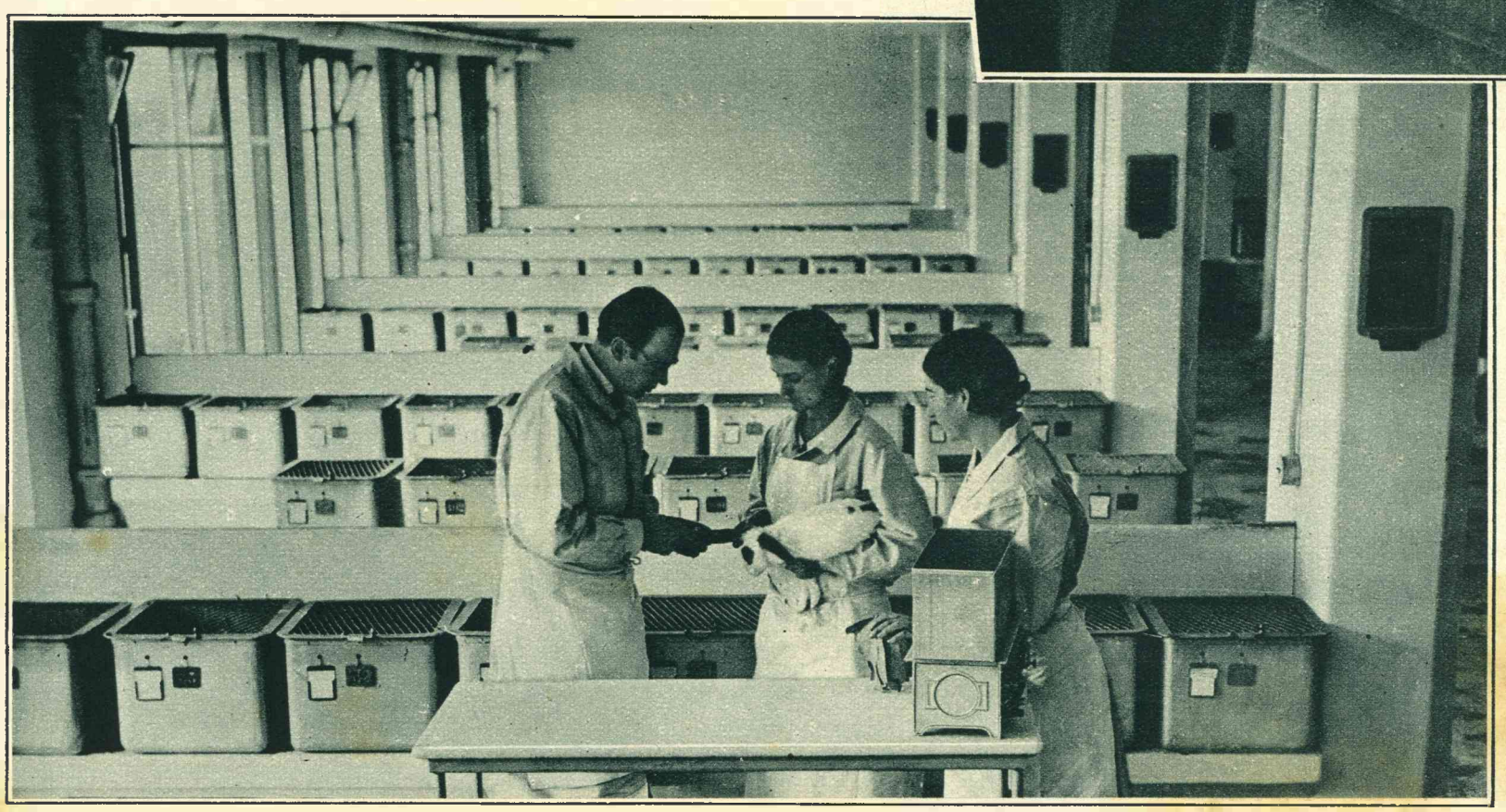

sche hoofdstad, waar het Parijsche rumoer aanzienlijk minder is dan op de punten, waar de hartaders eener wereldstad samen komen. Het is het „Institut Pasteur," genoemd naar den grooten Franschen geleerde, die het heelmiddel tegen de hondsdolheid wist te ontdekken. Behalve dat het Instituut nog steeds de wereld van dit geneesmiddel voorziet en er tal van deze gevallen worden behandeld, is het ook door den bouw van tal van uitgebreide laboratoria ingericht voor de t.b.c.-bestrijding. In deze gebouwen wordt niet van het Calmette-proces gesproken in den zin, waarin het in Lübeck geschied. Hier gaat men onverpoosd voort met het toebereiden van het serum, dat de redding van duizenden kinderen over de geheele aarde beteekent.

Professor Calmette, die ook in het Lübecker proces zich weinig op den voorgrond drong, en liever aan zijn wetenschappelijken arbeid bleef dan zich te verdiepen in de schuldvraag, gaf den reporter dan ook slechts

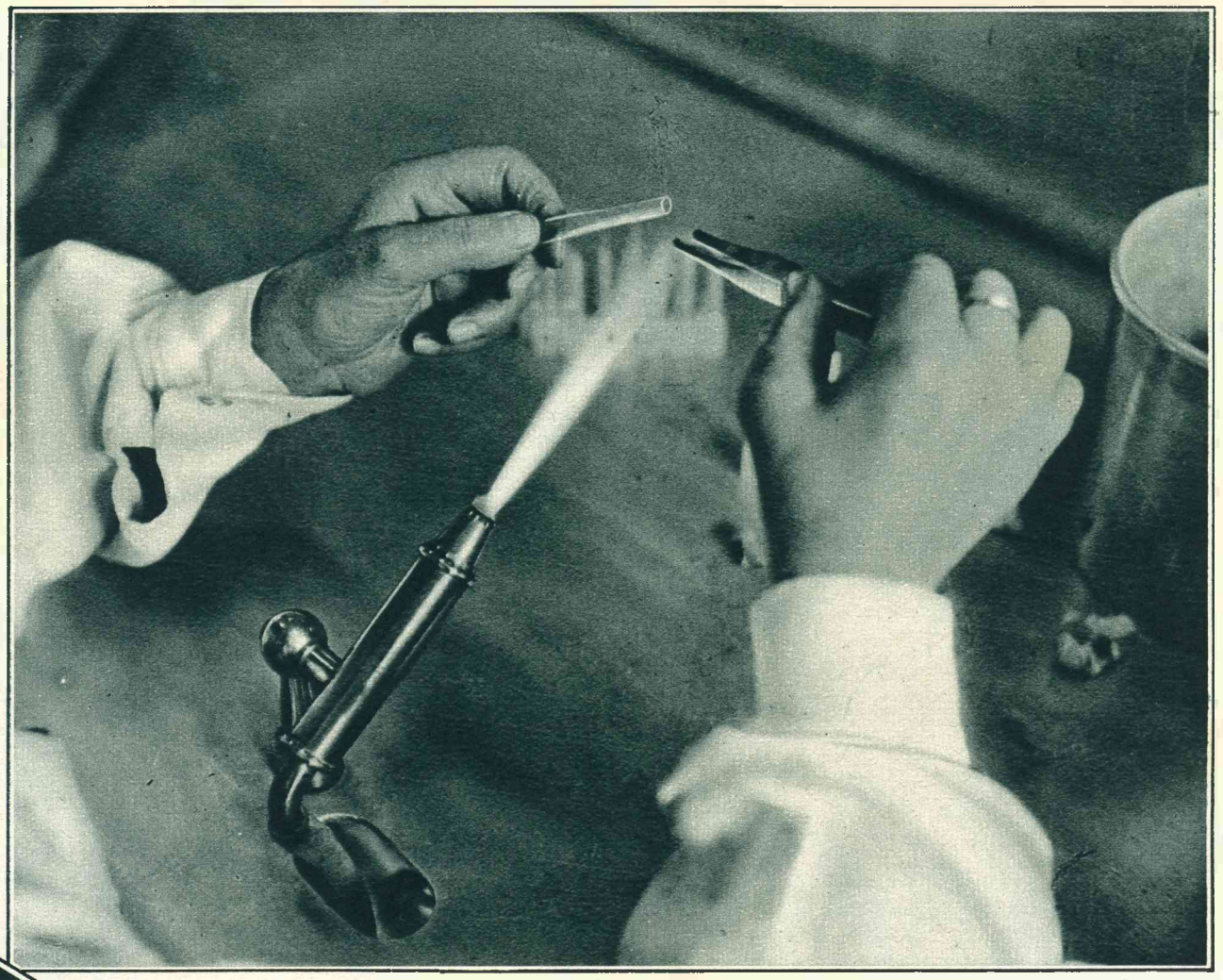

De Ampullen, die het kostbare tegengif bevatten, worden hermetisch gesloten.

aarzelend toestemming om een serie foto's te maken in zijn heiligdom. Het Calmette laboratorium telt vijf verdiepingen, over welke de talrijke doktoren en assistenten, die hier arbeiden, zijn verdeeld. Op de beide eerste etages worden proeven genomen met nieuw bereide serums op dieren, die van te voren met t.b.c. bacillen zijn ingeënt. De geheele derde etage van het gebouw wordt in beslag genomen door de vertrekken waar prof. Calmette met zijn eigen assistenten werkt, terwijl boven hem het rijk is waar zijn medearbeider professor Guérin den scepter zwaait. De vijfde ten slotte biedt ruimte voor het nemen van allerlei biologisch-chemische proeven.

Van zelfsprekend wordt overal met de grootste voorzorgen gearbeid. Alle maatregelen zijn getroffen om te voorkomen, dat de werkers zelf niet door de schadelijke bacillen „bereikt" kunnen worden, terwijl eveneens er zorg voor moet worden gedragen, dat van buiten af geen „vreemde bacillen" worden binnengebracht, die de goede uitwerking van het B. C. G.-serum zouden kunnen verminderen.

Als men onze zeldzame foto's beziet — het was de allereerste maal, dat hier opnamen mochten worden gemaakt — en de lezer wist niet beter, zou hij dan niet in de verleiding komen te gelooven, dat het hier foto's gold uit een bacillenfabriek?

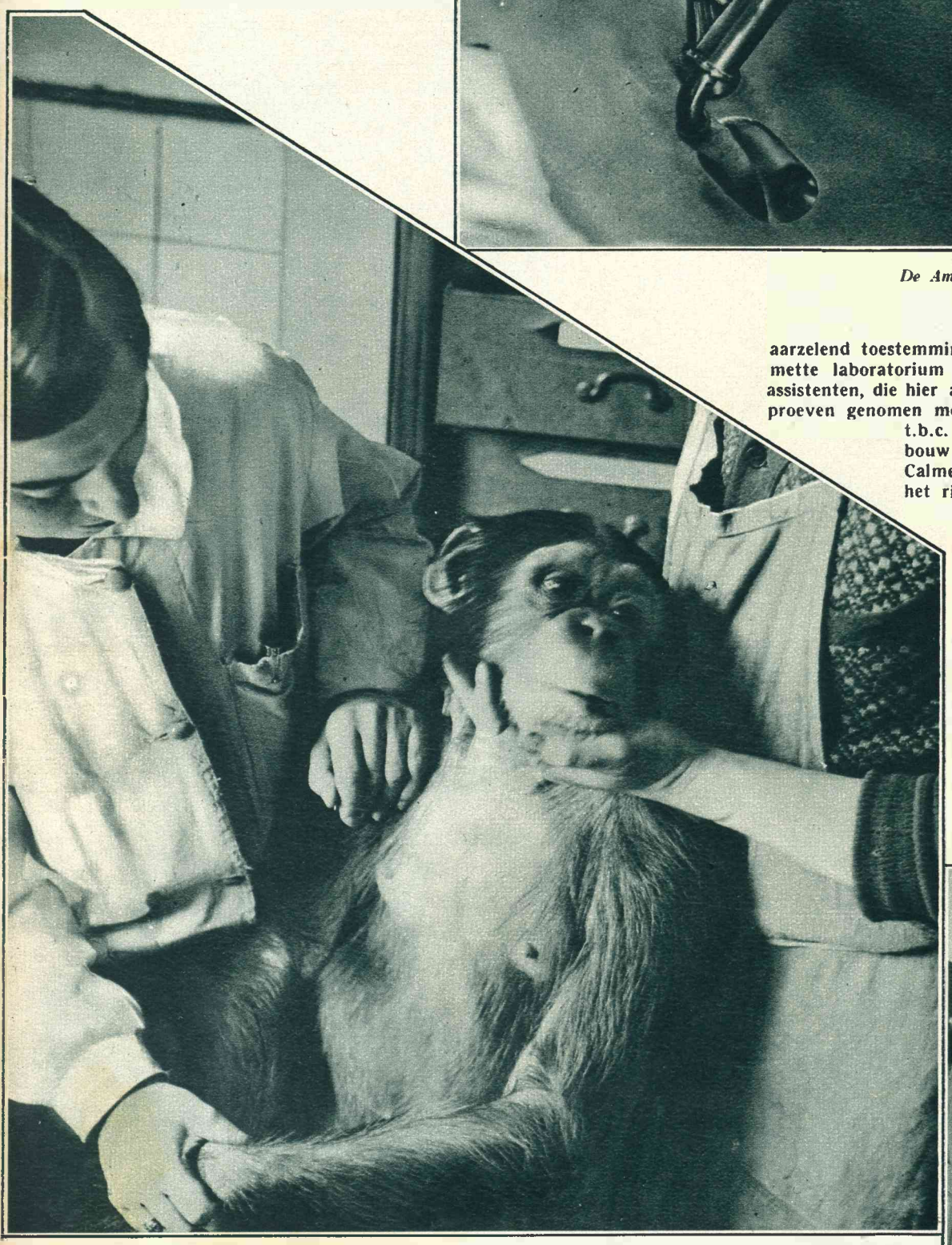

Een met tuberculosebacillen ingeënte chimpansee.

De verzending van het kostbare serum geschiedt via een eigen postkantoor.

Op verzoek van 't crisiscomité Amsterdam drukken wij hier de reclameplaat af, die tot een milde gift aan de slachtoffers van de crisis moet opwekken. De teekening is van Bernard v. Vlijmen.

VAN OVERAL

Te IJmuiden-Oost is de nieuwe ambachtsschool officieel geopend. Een interieur-foto van het fraaie gebouw.

De Kon. Ned. Jachtvereeniging organiseerde 'n slipjacht tusschen Noordwijk en Lisse. Een groep der deelnemers.

Een van onze agenten te Haarlem bracht ons deze griezelige vondst. Geen afgehouwen voet, maar een zonderling vergroeide wortel.

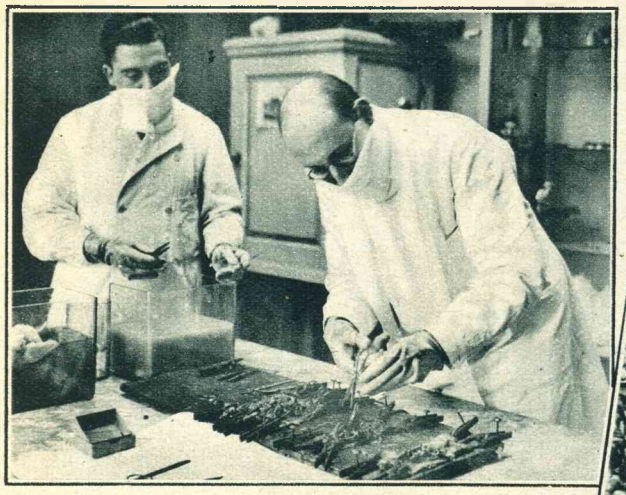

Een gevaarlijk werkje. Toen het met pest besmette schip Arantza Mendi in de haven van Amsterdam binnenliep, was het de taak van Dr. A. Vedder van het pestlaboratorium de ratten te onderzoeken.

Dezer dagen overleed de heer A. F. Symons, inspecteur van de Gemeenteveren te A'dam. De begrafenisstoet verlaat de Tolhuispoort.

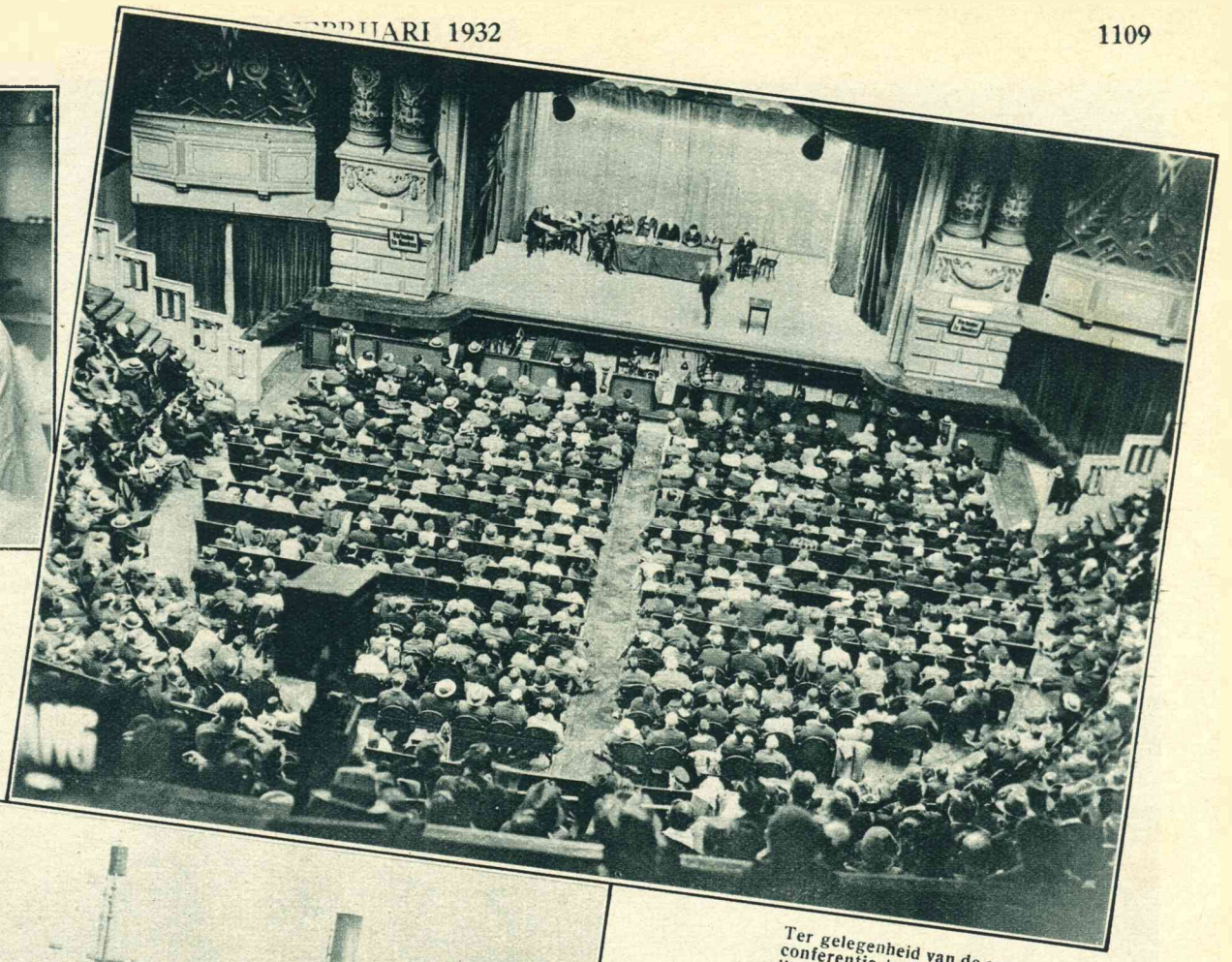

Ter gelegenheid van de ontwapeningsconferentie te Genève hield de afdeeling Amsterdam van de S. D. A. P. een druk bezochte vergadering in Carré.

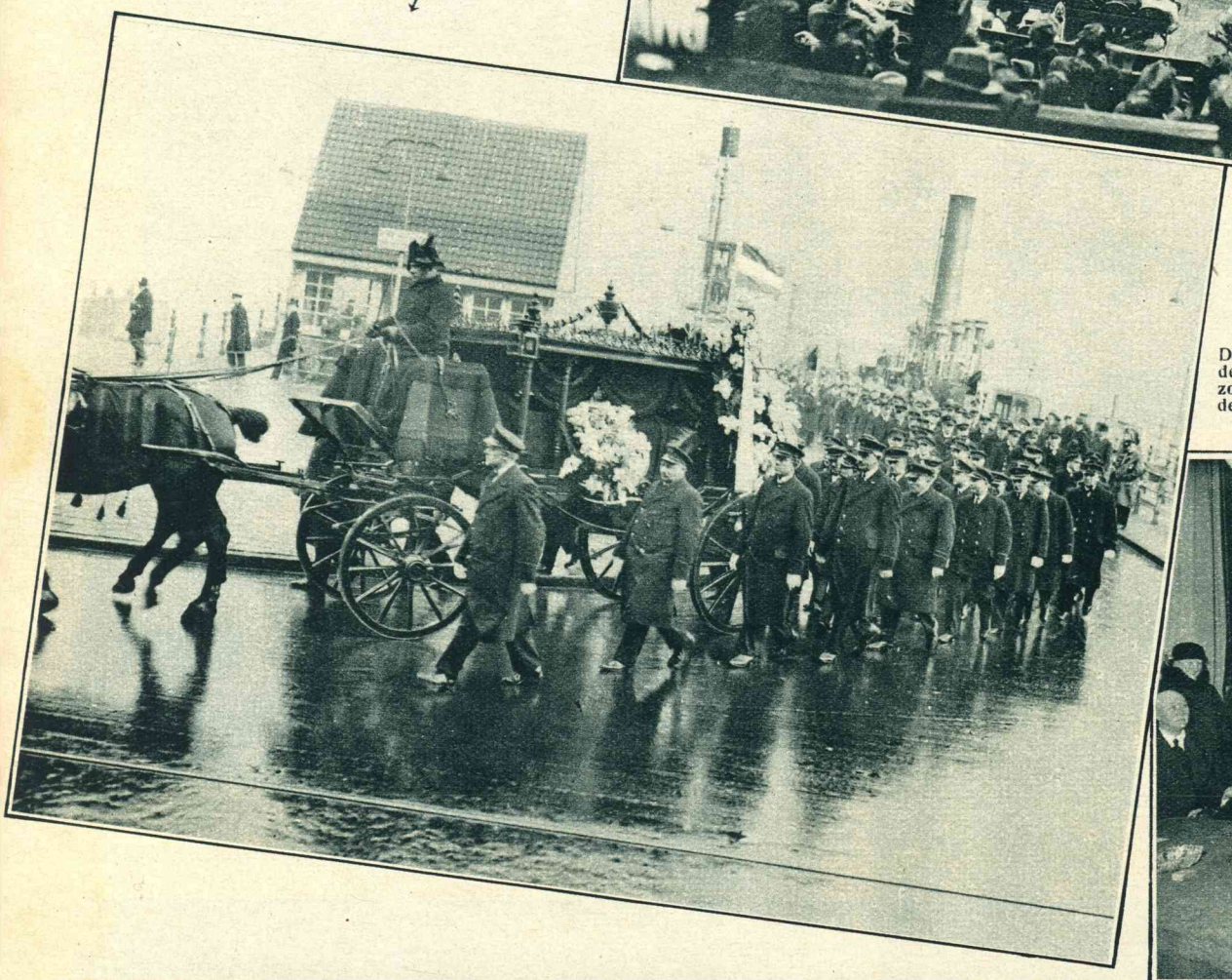

De nieuwe burgemeester van Nieuwe Niedorp, de heer P. Pluister werd kort geleden als zoodanig geïnstalleerd. Wethouder Kooy hangt den nieuwen functionaris den ambtsketel om.

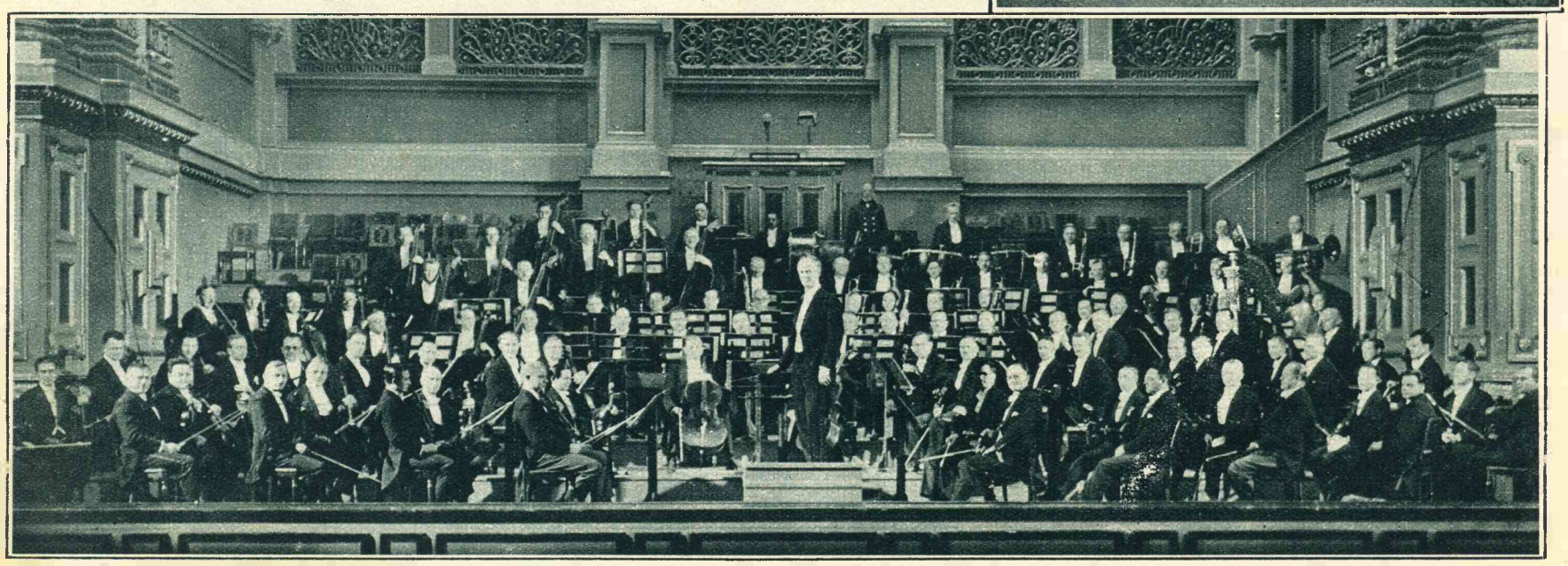

Onder auspiciën van het Concertbureau de Koos zal het Berlijnsche Philharmonisch orkest, dirigent Dr. W. Furtwängler, op 9 Februari a. s. in het Concertgebouw te Amsterdam een uitvoering komen geven.

In de mijngang.

„KAMERAADSCHAP"

De film „Kameradschaft" die begin Februari in de voornaamste steden van ons land zal worden uitgebracht, laat ons een blik slaan in het leven der mijnwerkers en toont den toeschouwer alle verschrikkingen van een mijnramp. Het is voor den buitenstaander niet gemakkelijk zich een beeld te vormen van den omvang eener dergelijke catastrophe, al wordt hem gesuggereerd dat zoo'n ongeluk vijfhonderd meter of meer diep in de aarde plaats vindt. Dat de regisseur G. W. Pabst erin geslaagd is, een dergelijke ramp, we zouden haast zeggen: „natuurgetrouw" weer te geven, pleit ten zeerste voor zijn vakmanschap. Jammer, dat het hem niet zoo goed gelukt is, zijn idee, deze film een krachtige zedeles te doen zijn, te verwezenlijken. De argumenten, die hij aanvoert en de middelen welke hij aanwendt om dat te bereiken zijn te simpel en onbenullig om eenig effect te sorteeren. Nee, dan waardeeren we liever en onverdeeld de knappe, ja geniale weergave, van het werk in de mijnen, in die donkere gangen met dat mysterieuze geraas van den arbeid en andere, ondefinieerbare, geluiden, van de ramp en het uitrusten van reddingsbrigades, van die wanhopige menschenmassa's voor de hekken en meer nog, wat alles waar en aangrijpend is uitgebeeld. — Van dat standpunt beschouwd, is deze film, die door Nero-film A.G. werd vervaardigd, een hoogst interessant document, dat niet zal nalaten indruk te maken op ieder die haar aanschouwt.

De reddingsbrigade op zoek naar slachtoffers.

Energiek trekt de reddingsploeg er op uit, om te trachten, de ingesloten mijnarbeiders te verlossen.

Nauwelijks heeft het bericht van het ongeluk zich door het dorp verspreid, of alles holt naar de hekken in de hoop inlichtingen over verwanten, vrienden of geburen te verkrijgen.

De Nord Broadway, een der hoofdstraten in de Chineesche wijk van Shanghai, waar hevig gevochten is.

De Japansche commandant Wakamatsu, die een leidende rol speelde bij de bezetting der stad.

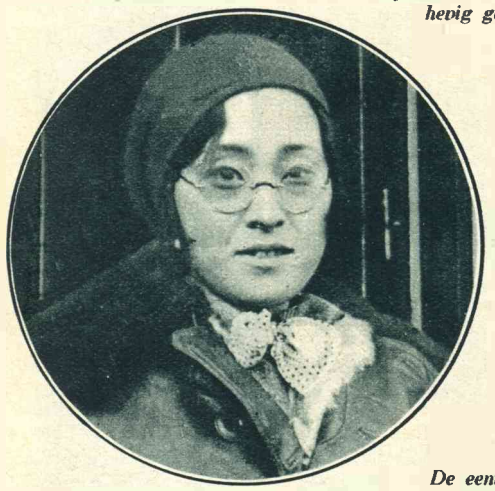

De eenige vrouwelijke oorlogscorrespondente, die voor een dagblad in Tokio arbeidt, mejuffrouw Nagata.

Een Chineesche Roode-kruis soldaat.

DE OORLOG IN CHINA

De strijd tusschen de Japansche en Chineesche troepen schijnt zich van Mandschoerije verplaatst te hebben naar het eigenlijke grondgebied der Chineesche Republiek. Gedurende de laatste dagen was de havenstad Shanghai, een belangrijk internationaal centrum aan de Oostkust, het tooneel van een verbitterden en hevigen strijd. Wij brengen hier enkele foto's van de stad Shanghai, zooals zij er in rustiger dagen uitziet — alsmede enkele „koppen" van hen, die op een of andere wijze een rol spelen op het oorlogstooneel.

De tot den terugtocht gedwongen Chineesche generaal Chan-Mian.

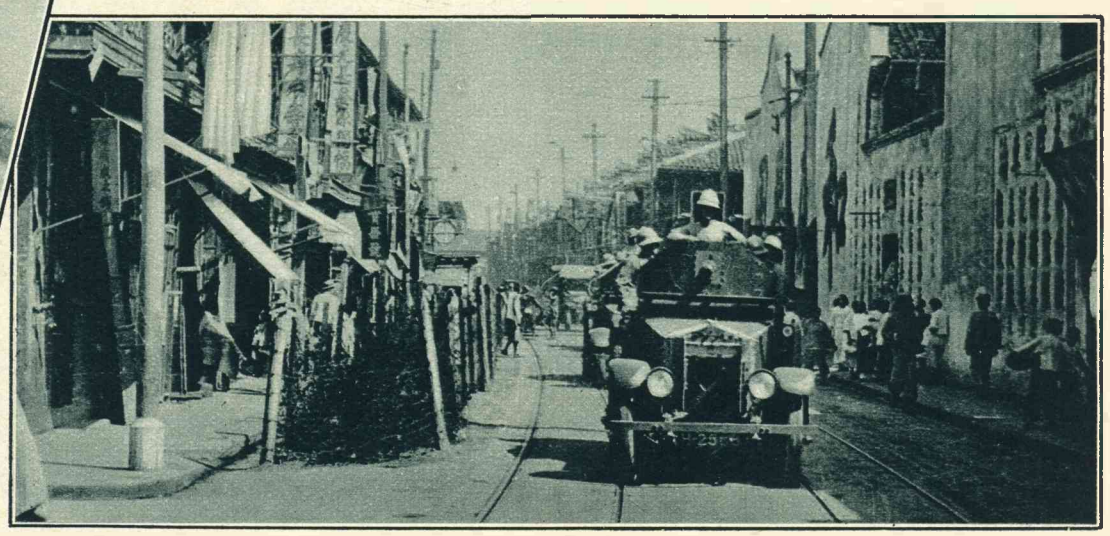

Pantserauto's bewaken de internationale nederzettingen van Shanghai, waar de Japanners, bij hun achtervolging van Chineesche franctireurs, reeds binnendrongen.

ZONNESTRAATJE

GEHEIM DIENST

door F. d'Albemarle

Ik hoop nooit zóó gestraft te worden," hijgde Brenda Vane, terwijl zij de laatste traptreden beklom, „heelemaal alleen te moeten leven op een bovenste étage, zooals hier. Hemel, laat me even bij adem komen. Die trap van je...."

„'t Is wel een beetje klimmen," antwoordde Dick, terwijl hij het licht van de hall aanknipte en de zitkamer voor zijn bezoekster opende. Maar het huis is tenminste rustig. Als mijn huisheer en zijn personeel de kantoorverdiepingen beneden eenmaal verlaten hebben, heb ik het heele huis voor mij alleen. Geen piano's, geen radio, geen gramofoons, geen babies...."

„En vind je het niet ontzettend eenzaam? Neen, dat is waar, dat zal wel niet na je afgezonderde leven op Malakka, of waar was het ook?"

Dick lachte. „Ik ben er aan gewend, mijn eigen gezelschap te zijn. Ik vind mezelf uitstekend gezelschap, werkelijk. Maar zou je nu niet binnengaan?"

Zij traden de zitkamer binnen.

„Wat gezellig kunnen mannen het zich nog maken!" zuchtte de vrouw, terwijl zij om zich heen zag. „Als je eens wist, hoe mijn kamer er uit ziet! En wat heerlijk: een open vuur!"

„Het mannetje, dat zoo een en ander voor me opknapt, legt het 's avonds altijd aan tegen dat ik thuis kom. Ik ben zoo lang in het warme Oosten geweest, dat ik nog maar slecht wennen kan aan dat zoogenaamde zachte voorjaar van jelui. Och, voor een gemeubileerde étage kan deze er nogal mee door. Alleen is het allemaal maar zoo belachelijk klein. In mijn bungalow bij Singapore is alleen de badkamer grooter dan deze salon. Maar zou je je hoed niet afzetten? Als je je graag wat verfrisschen wilt van den rit — daar is de badkamer, die in de slaapkamer uitkomt. Het lichtknopje zit bij de deur. Ik zal ondertusschen wat koffie zetten. Of houdt die je vannacht uit den slaap?"

Hij stak den steker van een electrisch keteltje in een stopcontact.

„Tegen den tijd, dat je je wat opgefrischt hebt, staat de koffie te wachten. En ik zal ook een flesch champagne open trekken. Ik geloof, dat je zooiets wel verdiend hebt met voor chauffeuse te spelen heen en terug naar Sunningdale. Om nog maar niet te spreken van onze zesendertig holes golf...."

„Aan het diner heb je me ook al champagne willen geven. En nu kom je er weer mee! Je moet het zelf maar weten, hoor. Ik kan niet helpen, dat ik van het goedje houd. Maar ik waarschuw je, dat jij dan straks voor chauffeur zult moeten spelen," Zij brak plotseling af. „O, wat een pracht van prenten heb je daar! Neem je die altijd mee op je reizen?"

Met de belangstelling, die een vrouw gewoonlijk koestert voor de vertrekken van een vrijgezel, had zij staan rondzien. En nu stapte zij op een der wanden toe om wat nauwkeuriger de drie zeldzaam fraaie Japansche prenten te bezien, die daar neergehangen waren.

„Altijd," antwoordde hij. „Ondertusschen, mijn beste Brenda, is dat vlug opgemerkt van je."

„Ik weet een beetje van Japansche kunst af."

„Dat zie ik. Maar de meeste menschen denken, dat mijn kostbare Utamaros bij de veertig gulden per week voor mijn étage zijn inbegrepen."

„De meeste dames?"

Hij lachte. Hij had een aanstekelijken lach, diep en uit volle borst, den lach van het athletische type dat hij was.

„Ik sprak van de meeste menschen,"

Zij knipoogde guitig. „Ik vind je onweerstaanbaar, wanneer je probeert, diplomatiek te wezen."

„Maar ik verzeker je....," begon hij, verdedigend nu. Maar lachend drukte zij met de handen haar ooren dicht. „Geen vrijgezellen-sprookjes, beste Dick," riep zij. „Maar ik ga me nu wat opfrisschen. Zorg jij maar netjes voor de koffie!"

Zij trok haar kleine hoedje van het hoofd, mikte het in den grooten Chesterfield, die tegenover het vuur stond, en schudde het donkere, volle haar wat los. Dan verdween zij in de badkamer.

Nauwelijks had zij de deur gesloten, of de man richtte zich op. Er lag een raadselachtige uitdrukking op zijn nu geheel strak, zelfs geplooid gelaat. Hij bleef even stil staan, luisterend in de richting van de deur, waardoor het meisje zoojuist verdwenen was. Dan legde hij zachtjes het lepeltje neer, dat hij in de hand gehouden had en sloop onhoorbaar naar een kast in den anderen hoek der kamer. Op hetzelfde oogenblik was er heel zwak en dof een gebrom, een gezoem in de kamer te hooren. Hoe vaag het ook was, zijn ooren schenen het op te vangen, alsof zij erop gewacht hadden. Twee geruischlooze stappen brachten hem bij de kast waarvan hij een der onderdeuren opende. Hij wachtte. Opnieuw klonk het gezoem, en het was klaarblijkelijk, dat het geluid uit de kast voortkwam. Zijn hand verdween erin, een klikje was te hooren, en onmiddellijk hield het zoemen op. Dadelijk sloot hij de kast en keerde zachtjes terug naar het koffie-servies, dat op een klein tafeltje bij den Chesterfield stond.

Hij wijdde zich nog met de uiterste zorg aan zijn huiselijke taak, toen de deur openging en het meisje in de opening verscheen. „Hemel, dat is de juiste tijd?" vroeg zij, wijzend naar het reisklokje op den schoorsteenmantel.

Dick lachte. „Kom, kom. De nacht is nog jong. Tijd is gemaakt voor slaven, niet voor menschen."

Hij volgde haar met de oogen, terwijl zij binnen slenterde, met de handen in de zakken van haar sportieve tweed-jasje, een cigarette in het lange groene pijpje. Hij dacht erover, hoe bedriegelijk de tegenwoordige mode is, Hij wist dat zij vijf- of zesentwintig moest zijn, achtentwintig misschien, maar in het nauwsluitende bruine tweed-pakje, met den groenen doek luchtig om den hals geknoopt leek zij nauwelijks meer dan een bakvisch. Zij had het diep golvende, weelderige en donkerbruine haar zorgvuldig gekamd en de lippen wat aangezet met den lipstick, dien zij in haar taschje borg. Met een zucht zonk zij neer in de kussens van den Chesterfield, na hoed en auto-handschoenen een ander plaatsje te hebben gegeven.

„Op de kamers van een man om middernacht, het toppunt van sensatie," merkte zij op. „Als mijn goede moeder nog leefde, ik geloof, dat dit haar laatste uur zou zijn!"

„Onzin," antwoordde Dick, half schertsend, maar toch op een vreemden, scherpen toon.

Met een schok veerde zij overeind. „Wel, ik ben nieuwsgierig, wat je daarmee bedoelt...."

„Alleen dat je moeder een Slavische was. En Slaven zijn niet zoo conventioneel aangelegd. Dat is alles."

Zij draaide haar hoofd om en staarde hem verrast aan met haar ernstige grijze oogen. „Hoe kom je erbij, dat mijn moeder een Slavische was?"

„Wel, was zij dat niet?"

„Ja. Maar hoe wist jij dat?"

„Van jou aan te zien."

„Maar al mijn kennissen zeggen juist, dat ik het echte Engelsche type heb. Dan moet je heel scherp gekeken hebben."

„Dat doe je bij menschen, waar je belang in stelt."

Zij glimlachte naar hem op, terwijl hij haar de koffie toereikte. „Erg aardig. Maar nu eerlijk, hoe heb je dat geraden?"

Hij kruiste zijn lange beenen voor het vuur en zag haar ironisch aan. „De boog van je wenkbrauwen? De fijne teekening rondom de neusvleugels? De manier, waarop je haar groeit bij de slapen? — hoe moet je zulke dingen noemen? Je bent een charmant schepseltje, mijn beste, maar je type is niet Engelsch, maar Russisch. En dat is ook je mentaliteit. Je roekeloosheid is even karakteristiek voor je ras, als was je hier binnengestapt in een jas met bontranden en hooge laarzen, of had je een Russischen dans uitgevoerd en geschreeuwd van Oi! Oi! Hoe vind je de koffie?"

Zij kirde een half geamuseerd, half ontsteld lachje. „Je moet kolossaal intuïtief zijn, maar je praat als een idioot. De koffie is zalig. Heb jij misschien Turksch bloed in je aderen?"

Hij grimlachte. „Nog een kop?"

„Neen, dank je."

„Dan zal ik de champagne open trekken." Hij ging naar het buffet en een vroolijk „pop" werd dadelijk gevolgd door zijn terugkeer met de geopende flesch en twee glazen op een blaadje.

„Toen je zei, dat ik zoo roekeloos was," begon zij weer, nadat zij elkander hadden toegedronken, „had je zeker het oog op mijn vrijmoedigheid, om vanavond met je mee hierheen te komen? Niet?" En zij zag hem verholen vorschend aan.

„Is dat zoo'n waagstuk? Ze zeggen, dat tegenwoordig niemand meer veel nut van conventies heeft."

Zij keek bestraffend. „Nu ben je cynisch. Ik haat cynisme. Het is goedkoop."

„Het is een nuttig wapen."

„Het is een nuttig schild ook, soms." Haar schitterende oogen wierpen een zijdelingschen blik op zijn gelaat. „Hou je van me, Dick?"

Hij bleef in het vuur staren. „Dat weet je," antwoordde hij kortaf.

Zij zuchtte. „Wat een merkwaardige man ben je toch. De meeste mannen houden van me. Wanneer een vrouw niet bepaald een monster is, wanneer ze zekere uiterlijke aantrekkelijkheid bezit, kan zij niet helpen, dat zij dat bemerkt. De meeste mannen trachten met me te flirten. Dat heb jij nooit gedaan. Ik begrijp niet, waarom niet. En toch hou je van me. We hebben elkaar bijna iederen dag weer ontmoet, sinds dien middag van de vorige week, toen we kennis maakten aan de lunch in het Savoy-hotel, vlak nadat jij in Engeland aangekomen was met vacantie. Wanneer je je niet bijzonder tot me had aangetrokken gevoeld, zou je niet bijna al je vrijen tijd in mijn gezelschap hebben doorgebracht, wel?"

„Je weet goed genoeg, dat ik verliefd op je ben, zoo goed als iedere man, dien je ooit ontmoet hebt, mijn beste," antwoordde hij luchtigjes. „Geef me dat glas van je, dan zal ik het nog eens vullen."

„Het verbaast me ook niet zoozeer," en zij reikte hem haar glas toe. „Weet je, ik voel me door jou zelf bijzonder aangetrokken. Met heel beminnelijke manieren vereenig je toch genoeg krachtige mannelijkheid om je bepaald onuitstaanbaar te maken. Als ik niet vreeselijk voorzichtig ben, zal ik nog verliefd op je worden." Zij draaide haar hoofd een weinig naar hem toe en zag hem half spottend, half ernstig aan uit de hoeken van haar betooverende oogen. „Geloof je me niet?"

Hij grimlachte en schudde het hoofd. „Geen enkel woord geloof ik ervan. Maar ik geloof over 't algemeen nog niet de helft van wat ik tegenwoordig zoo in Londen hoor. Ik heb te lang in het Oosten gewoond, denk ik. Ieder, dien je ontmoet, schijnt te liegen van den morgen tot den avond. D'r is niets meer over, dat nog naar oprechtheid lijkt."

„Je bent niet erg complimenteus, wel?"

„Ik bedoelde niets persoonlijks," was het onverschillige antwoord. „Maar je moet me niet probeeren wijs te maken, dat iemand, die zoo mooi is als jij, verliefd zou worden op mij. Dat weet ik wel beter." Hij zag haar aan, terwijl zij champagne nipte. „Maar het dient nergens toe, daarover te praten," sprak hij na een poosje. „Ik weet trouwens nooit te zeggen, of je in ernst spreekt of niet."

Zijn starende, ernstige blik scheen haar ironische houding te verjagen.

„Ik ken mezelf niet. Ik weet het zelf ook niet, geloof ik. Zoo zijn vrouwen, zie je. Maar nu in ernst: ik houd veel van je, Dick, en vanavond meer dan ooit tevoren. Ik leid een eenzaam en eentonig bestaan, zoo op mijn eentje in Londen, en ik heb nog nooit een man ontmoet, die me met zooveel werkelijk respect behandelde en die me zooveel vertrouwen inboezemde als jij. En omdat ik niet wil, dat je me verkeerd begrijpt, zal ik je nog wat zeggen. Ik houd er nogal, wat je noemt, strenge principes op na, al doe ik wel eens iets minder

DE BEDEELING DER ARMEN

NAAR HET SCHILDERIJ VAN P. DE BLOOT.

conventioneels. Ik zeg je dat, omdat — wel, omdat ik wensch, dat je goed over me denken zult — dat je van me houden zult."

„Waarom ?" vroeg hij.

De botheid van zijn vraag beleedigde haar niet ; zij was reeds gewend aan zijn onbewimpelde openhartigheid.

„Omdat ik van jou houd," antwoordde ze eenvoudig.

Hij wierp zijn cigarette in het vuur, legde zijn handen op haar schouders en keerde haar gezicht naar het zijne. Zij zagen elkander in de oogen — de zijne kobald-blauw en eenigszins streng, de hare grijs en heel vast.

„Meen je dat ?" vroeg hij ruw.

Haar gelaat veranderde. Zij scheen te trachten, haar blik af te wenden, maar zijn strenge oogen hielden de hare geboeid. Dan zag hij plotseling haar keel samentrekken, haar fijn geteekende mond trilde en haar oogen vulden zich met tranen. Zij rukte zich los uit zijn greep, sprong op en liep naar den haard, waar zij in het vuur bleef staan staren, met den rug naar hem gekeerd.

„Mijn hemel !" riep hij hartstochtelijk uit. „Begrijp je dat dan niet ? Ik wil weten, of je eerlijk tegen me bent !"

Zij draaide zich om. „Waarom zou je kunnen denken, dat ik je sta te bedriegen ?" vroeg zij heesch.

Hij was weer naar haar toe gekomen en zag haar even strak aan.

„Ben je heel zeker, dat je bent, zooals je je tracht voor te doen ?" vroeg hij streng.

Haar oogen stonden plotseling verschrikt en nadenkend.

„Waarom zeg je zooiets ?" vroeg zij bijna adem loos.

„Dus je ontkent de mogelijkheid niet ?"

„Ik ben er me niet van bewust, me anders voorgedaan te hebben dan ik ben, waarvoor je me kent."

Hij lachte schor. „Maar het is je dan toch nog niet ingevallen, me te vertellen, dat je zekere connecties hebt met den Sowjet Onderzoekings-Dienst, Nathalie Ivanovna," sprak hij dan rustig.

Als hij verwacht had, dat zij schrikken zou van de beschuldiging, of deze heftig ontkennen, zag hij zich teleurgesteld. Zij zag hem alleen met ernstigen blik aan en antwoordde eenvoudig : „Dus je hebt informaties naar me ingewonnen, nietwaar ?"

Hij knikte kort. „Denk je niet, dat we konden gaan zitten ?" merkte hij luchtig en quasi onverschillig op. Hij vulde opnieuw haar champagneglas. Gelaten trad zij weer op den Chesterfield toe, opende haar taschje en nam er een cigarettenkoker uit. Verstrooid stak zij een cigarette in haar lange, groene pijpje. Hij was gaan zitten op het haardbankje.

„In het normale geval," sprak hij, „zou ik je geaccepteerd hebben voor wat je scheen, een charmante Engelsche vrouw, die zich bewoog in een beschaafd milieu, rustig leefde op een keurig flat, en haar tijd verdeelde tusschen bridge-club, winkels, en een zekere hoeveelheid genoegens. Iedere man, op vacantie uit het Oosten, ontmoet zulke vrouwen. Speciaal vrijgezellen uit de wildernis, zooals ik. Vrouwen zooals jij kunnen hem zijn verlof wat prettig maken. Wij zijn niet op hartstochtelijke liefdes-avonturen uit, ofschoon die er zich wel eens uit ontwikkelen — maar de meesten van ons zoeken alleen iemand, die ons verschaft, wat we daarginder missen : het gezelschap van een aantrekkelijke vrouw, modern en smaakvol gekleed, om er theaters, restaurants, dansclubs mee te bezoeken. Maar mijn waarde Nathalie — dat is toch je ware naam, veronderstel ik.... ?"

„Is het noodzakelijk, sarcastisch te zijn ?"

„Neen, excuseer me. Ik wilde zeggen, dat je in het begin een fout hebt begaan. Als je me zoo graag wilde leeren kennen, had je 't anders aan moeten leggen. Peter Armond te vragen, het wat diplomatiek aan te leggen...."

Zij richtte zich op. Haar wangen kleurden zich diep rood. „Zoo, was dat het. Peter heeft gekwebbeld, hé ?"

Hij lachte koeltjes. „Ieder, die Peter maar half kent, had je kunnen vertellen, dat discretie niet zijn grootste deugd is. Toen hij dien dag op mijn tafeltje in het Savoy-hotel toekwam, was hij zoo vol van diplomatie, dat ik zag, dat hij bersten zou, als ik hem niet aftapte. Ik — eh, ik heb 'm afgetapt."

„Dat merk ik."

„Hij zei, dat je 't hem al dagen lang lastig maakte, om in kennis met me te komen. Ik had verwacht, dat je iemand was, die al eens meer gezellige dagen had doorgebracht met planters, die in Engeland hun vacantie doorbrachten met zakken vol geld. Maar toen Peter me aan je voorstelde...."

Hij hield op om zijn glas van den schoorsteen te nemen en te drinken. De vrouw zag snel op de klok en haar hand greep naar haar taschje, dat nu onder haar hoed op haar schoot lag. De beweging was zoo vlug dat zij haast niet op te merken viel.

„Luister," resumeerde Dick, haar opnieuw aanziende. „Als ik een vrouw ontmoet, zoo — zoo mooi, zoo gedistingeerd, zoo — zoo knap als jij bent, die, zonder verklaarbare reden, zich zooveel moeite geeft om in aanraking te komen met zoo'n onbeteekenenden planter uit het hartje van de wildernis...."

Zij wuifde met haar cigaretten-pijpje. „Eén oogenblik, asjeblief. Weet jij heel zeker, dat jij bent, waar je je voor uitgeeft ?"

Hij zag haar streng aan. „Je geeft daarmee dus toe, dat je een bijbedoeling had, toen je met me in kennis wilde komen ?"

Zij haalde de schouders op en zweeg.

„Om voort te gaan," sprak hij weer, „mijn belangstelling werd gewekt, om geen onvriendelijker klinkend woord te gebruiken, en ik nam eenige informaties. Ik ontdekte, dat, al ben je in Engeland

opgevoed, je in Petrograd geboren bent, en daar vele jaren gewoond hebt.... of heb je misschien liever, dat ik 't Leningrad noem.... ?"

„Nog eens," repliceerde zij, „kunnen we niet buiten dit sarcasme ?"

„Je vader had daar zijn zaken en was er met een Russin getrouwd. We zullen den oorlog maar overslaan — je kunt nog niet heel oud geweest zijn, toen die uitbrak — maar je woonde nog in Petrograd, toen de bolschewistische revolutie uitbrak. Kort daarna was je in Siberië, bij het leger van Koltchak."

„Ik denk, dat je me de historie van mijn ongelukkig verleden wel besparen kunt," beet zij.

„Later dook je op in Shanghai," ging hij voort, zonder op haar interruptie acht te slaan. „Toen in Constantinopel, in Berlijn, later in Parijs. Altijd bewoog je je in Bolschewistische kringen. Twee jaar geleden kwam je in Londen. Je woont op een keurig flat, je gaat perfect gekleed, en dat alles zonder aantoonbare bronnen van inkomsten. Heb ik gelijk ?"

„Volkomen." Haar houding was koel en zeker.

„En vanavond ben je hier gekomen met het plan, een bepaalde gele enveloppe weg te nemen uit mijn kleerenkast, ginds in de slaapkamer, zooals je dan ook gedaan hebt, nietwaar ?"

Thans schrok zij zichtbaar en zij sloot half de oogen, die zij afwendde van zijn onderzoekenden blik. Hij meende, dat zij den moed niet meer bezat, hem nog aan te zien, maar haar blik zocht de klok op den schoorsteenmantel achter hem. Dan wierp zij het hoofd achterover en lachte zachtjes voor zich heen.

„Wel," riep zij uit, „je bent gewiekster in het vak, dan ik dacht, en ze hebben me nog wel verteld, dat je maar een amateur was. Ik wist natuurlijk wel, dat iemand, die, zooals jij, de laatste zes maanden in opdracht van de regeering een rapport heeft moeten samenstellen over de fortificaties van Singapore, niet precies zoo'n onbeteekenende planter is, zooals je jezelf noemde. Maar je bent niet vast verbonden aan den Geheimen Dienst, en daarom vind ik, dat ik je feliciteeren moet met je knapheid. Je hebt 't handig van me gewonnen, dat moet ik zeggen. Maar een vrouw is nu eenmaal een gemakkelijke buit, is 't niet ? Wij zijn zoo ijdel. Was 't niet een doodelijk vervelend baantje, voor te moeten wenden, dat je verliefd op me was ?"

Zijn zongebruinde wangen werden nog dieper van tint. „Jij zult mij toch zeker geen onoprechtheid willen verwijten ?" sprak hij bitter.

Haar oogen vlamden op. „Meen je, dat ik daartoe niet alle recht zou hebben ?"

„Wou je me soms laten gelooven, dat jij wel oprecht was ?"

„Misschien meer dan jij schijnt te denken," antwoordde zij ademloos.

„Dat is meer, dan mijn verstand bevatten kan," sprak hij luid en ruw. „Wil je me nu maar vertellen, wat je dan wel in mijn kleerkast deed, toen je daar binnen was om je wat te verfrisschen ?"

Die vraag bracht haar opnieuw van haar stuk. Zij keek hulpeloos om zich heen. „De deur was dicht," peinsde zij in verbazing hardop. „Hoe ter wereld...."

Hij lachte droog. „Als iemand dames van jouw kaliber op visite krijgt, neemt hij natuurlijk de noodige voorzorgen in acht. Mag ik je vragen, me nu die gele enveloppe terug te geven ?"

Haar hand gleed tusschen haar sportieve korte jasje. Toen wachtte zij. „Wat zul je met mij doen?" vroeg zij nederig en terneergeslagen.

Zijn trekken werden hard, zelfs ruw. Dan ontspanden zij zich weer.

„Niets," antwoordde hij. „Geef mij die enveloppe en ga heen. Ik ben niet van plan, je kwaad te doen."

„Waarom niet ?" vroeg zij zacht.

„Een vrouw als jij kan niet zonder geld leven. Ik weet, wat jelui Russische zwervelingen hebben doorgemaakt...."

„Is dat de eenige reden ?" Met open mond zag zij hem gespannen aan.

„Wil je me de waarheid niet zeggen.... Dick ?"

Hij fronste de wenkbrauwen. Een harde, bittere trek lag er om zijn mond.

„Je hebt gelijk," antwoordde hij somber. „Er is een andere reden...."

„Zeg ze mij." In spanning om zijn antwoord had zij zich recht in den stoel opgericht.

„Je kent ze goed genoeg...."

„Maar het kan iemand soms wat waard zijn, ze te hooren uitspreken...." fluisterde zij.

Hij richtte zich met een schok op. Zijn vuisten waren gebald. „Je speelt met me — je bent immers even frivool als heel de rest !" riep hij uit. „Zoover ik kon, heb ik met jou eerlijk spel gespeeld. Had jij met mij niet hetzelfde kunnen doen ?"

„Eerlijk spel ?" Haar wijd-open oogen, half verrast, half spottend, verwarden hem eenigszins.

„Ja," antwoordde hij heesch. „Tot vanavond toe heb ik je trots alles mijn vertrouwen gegeven. Voor je hier komen zou, heb ik een verborgen signaal aangebracht aan mijn kleerkast, dat mij hier waarschuwen zou in dat onverhoopte geval, dat je.... Aldoor heb ik gehoopt, dat ik me niet in je vergiste en dat je oprecht met me was. Maar jij hebt een spelletje met me gespeeld, van het begin af. Het moet je wel kostelijk geamuseerd hebben, te zien, hoe ik steeds verder in de fuik liep, en het zal je ijdelheid nog wel streelen, dat ik je ook nu zelfs niet aan de politie zal overleveren, zooals je verdiende. Maar, zooals jij het noemt : ik ben een amateur. Ik ben een geoefend ingenieur en de regeering heeft me alleen voor dit speciale baantje noodig gehad. Als ik mijn rapport heb ingeleverd, ben ik van al die geheimzinnigheid weer af. Goddank, dat ik er klaar mee ben. Ik kan weer terug naar de rimboe, waar de lucht weer zuiver is. Geef me die enveloppe en ga !"

Zij had zich een weinig omgedraaid om de zitkamerdeur in het oog te kunnen houden. Haar oogen stonden bijna vroolijk, toen zij hem weer aanzag. „Het spijt me, mijn beste, maar dat kan ik niet doen," sprak zij kalm.

„Nu asjeblief geen onzin meer !" beval hij ruw. „Geef hier !" en hij trad op haar toe.

Haar kleine hand, die in haar schoot gelegen had, kwam van onder haar hoed te voorschijn. „Blijf, waar je bent," klonk het kort, maar luid van haar lippen. In haar hand, die nu op haar dij rustte, zag hij een klein automatisch pistool.

Hij grijnsde. „Zoo.... zijn we zoo ver, hè ?.... Nu, mijn waarde, revolver of geen revolver, maar je komt mijn huis niet uit met iets, dat mij toebehoort."

En hij trad reeds nader op haar toe. Maar op dat oogenblik werd zacht de deur der zitkamer geopend en een man sloop binnen. Het was een fijngebouwd, taankleurig individu met een zwarten vilthoed en zwarten overjas. Het opmerkelijkste aan hem was de zware browning, die hij in zijn rechterhand hield.

„Handen op," snauwde hij tot Dick. „Alles in orde, Nathalie ?" vroeg hij de vrouw.

Zij bleek hem verwacht te hebben, want zij wendde het hoofd niet om. „Perfect in orde, Boris," antwoordde zij rustig. „Ik heb, wat je verlangde. Houd hem een oogenblik gedekt, wil je ?"

In twee passen was de vreemde aan haar zijde. „Luister, jij," blafte hij tot Dick. „Het huis is leeg. Jij houdt rust, of ik blaas jouw hoofd af. Handen hoog !"

Met een volmaakt lijdelijk gelaat hief Dick de armen boven zijn hoofd. Hij zag den man zelfs niet aan. Zijn blik rustte op de vrouw. Uit haar wollen jumper bracht zij een groote gele enveloppe te voorschijn en overhandigde die aan den man naast haar. Zoodra deze haar zag, straalden zijn oogen.

Zij spraken enkele woorden Russisch, waarop hij begrijpend en toestemmend knikte. Toen hield zij Dick gedekt met haar pistool en de man borg zijn revolver in zijn rechter zak en de enveloppe in den linker. Hij maakte nog een vroolijke opmerking in het Russisch en klopte haar bemoedigend op den schouder. Daarop ging hij naar de deur en verdween even geruischloos als hij gekomen was.

Een vreemd geluid verbrak plots de stilte in de kamer. Dick, die nog naar de deur stond te staren, richtte zijn blik op de vrouw. Zij lachte.

„O liefste," sprak zij zacht. „Ik kan het nauwelijks gelooven. Maar ik denk, dat wij den dans ontsprongen zijn. Ga naar je slaapkamer. Je zult je aanteekeningen vinden in de la van je kleerkast, waarin je ze geborgen hebt. Ik kon den aandrang niet weerstaan, er eens naar te kijken, maar weggenomen heb ik ze niet. Ga dan — ik zal waarachtig niet schieten !" Zij slingerde het pistool neer in den stoel naast zich.

Eén verdwaasden blik sloeg hij op haar — dan sprong hij op de slaapkamerdeur toe. In een oogwenk was hij terug, met een gele enveloppe en een bundeltje papieren in de hand.

„Het is waar," stamelde hij verslagen, „....maar wat heeft dat dan te beteekenen ? Die andere enveloppe.... ik begrijp niet...."

Met haar armen uitgestrekt over de leuning van den Chesterfield zag de vrouw hem ondeugend aan.

„Een truc."

„Een truc ?" herhaalde hij als versuft.

„Een compleet stel valsche aanteekeningen en rapporten, vervaardigd door den Geheimen Verdedigings-Dienst, speciaal om al te nieuwsgierige lieden voor den gek te houden, die jou omringd hebben al den tijd sinds je hier geland bent, mijn waarde."

„Wie ben je dan ?"

Zij wachtte een oogenblik en bezag haar rose nageltjes. „Ja," antwoordde zij, „behalve ik zou maar één persoon hier in het land je dat kunnen zeggen. Hij zal het niet zeggen, en van mij wordt niet verondersteld, dat ik het zeggen zal. Maar ik heb er nu genoeg van. En daarom zeg ik het, jou alleen. Ik ben V.D."

„V.D. ? Wat beteekent dat, V.D."

„Veiligheidsdienst."

„De dienst, die spionnen onschadelijk tracht te maken ?"

„Juist."

„Maar waarom stuurden ze je dan op mij af ? Ik ben toch geen spion ? Vertrouwden ze me dan niet ?"

Zij lachte. „Kijk niet zoo simpel, Dick. Jouw goede trouw is nooit betwijfeld. Ik bemerkte, dat sommige van mijn vrindjes buitengewoon veel belangstelling voor je koesterden en daarom voegde mijn chef me als waakhond aan jou toe. Je wist zeker niet, dat je geschaduwd werd, wel ?"

„Neen, dat heb ik nooit bemerkt."

„Dat geloof ik wel. Onze vriend Boris heeft geslepen mannetjes."

„Jij schijnt er alles van te weten...."

„Dat zou ook wel dienen. Ik sta te boek bij den Geheimen Dienst van de Sowjets, begrijp je. Een van onze officieren in China heeft me daarmee in contact gebracht, begrijp je, nadat die arme Koltchak vermoord was. Sinds dien tijd heb ik altijd voor jelui veiligheidsdienst gewerkt. Je begrijpt wel, dat ik die heele historie met Boris in elkaar gezet heb. We moesten wat doen om hem onschadelijk te maken, want zij dachten erover, je flat eenvoudig te plunderen. Dat zou heelemaal niet moeilijk geweest zijn, omdat het zoo geïsoleerd ligt op de bovenverdieping van dit huis. Jouw chef en de mijne hebben samen deze valsche enveloppe samengesteld, en ik heb met Boris afgesproken, dat hij hier vannacht om half een komen zou. Ik heb gezorgd, dat de straatdeur open bleef, zoodat hij kon binnenkomen."

„Zoo," gromde Dick, „iedereen schijnt ervan op de hoogte te zijn geweest, behalve ikzelf."

„Jouw chef wilde, dat we 't je vertellen zouden, maar ik wilde 't niet."

„En waarom niet, als ik vragen mag ?"

„Je zoudt gemakkelijk den heelen boel bedorven kunnen hebben. Je bent te eerlijk, mijn beste. Je kunt niet liegen."

Er was een oogenblik stilte. Toen sprak hij zacht : „Kom hier."

Langzaam, met gebogen hoofd, trad zij op hem toe.

„Geloof je dat nog steeds ?"

Zij wendde het hoofd verlegen af, de oogen op den grond gericht. „Ik weet het niet. Vertel mij nog eens een leugen, dan zal ik 'ns zien."

„Ik houd van je," sprak hij plotseling, „en dat is geen leugen, dat is de waarheid."

Zij richtte het hoofd op en zag hem in de oogen. „Het was ook de waarheid, die ik hooren wilde," antwoordde zij rustig, de handen aan zijn jaslapels.

„Dit is een spel voor beroepslui, niet voor amateurs," lachte hij. „Jij bent evengoed een amateur als ik, met al je ervaring. Ik weet er nu wel niet zoo heel veel van, maar ik weet toch heel zeker, dat een spion niet verliefd moet worden op zijn prooi...."

„Pas op ! Je laat je kostbare rapporten en plannen vallen !"

„Hindert niet. Ik heb andere plannen — voor ons allebei !"

De gemengde tijdelijke Commissie ter Ontwapening, in Genève bijeen.

DE ONTWAPENINGS-CONFERENTIE VAN DEN VOLKENBOND

De secretaris-generaal van den Volkenbond, de Engelschman Sir Eric Drummond, die eervol ontslag heeft aangevraagd.

Een portret van den Engelschen Vredesvoorstander Lord Robert Cecil.

Keizer Napoleon III, van Frankrijk, die driemaal beproefde tot wapenvermindering te komen.

Frederik de Groote, naar een schilderij van Zisenis.

I

Het valt niet te ontkennen, de ontwapeningsgedachte beheerscht ons allen min of meer. Heeft zelfs grooter invloed op ons dan die, welke verbonden is met de zoo noodzakelijke oplossing van het vraagstuk der herstel- en oorlogsbetalingen, al is het volkomen juist, dat een regeling daarvan de kansen op welslagen der Ontwapeningsconferentie zou verhoogen. Maar dit laatste vraagstuk staat min of meer op zichzelf, en het ontwapeningsvraagstuk, al schijnt het nieuw, is voor de menschheid een oud en bijkans welbekend probleem. Het bestond niet in de Middeleeuwen of in den aanvang der nieuwe geschiedenis, toen de oorlogen gevoerd werden door huurlegers, die werden afgedankt op hetzelfde oogenblik, dat de oorlog eindigde. Naarmate echter de staande legers, eerst in Frankrijk, daarna in Pruisen en Oostenrijk ingang vonden, verkreeg het ontwapeningsvraagstuk grooter beteekenis, al was het alleen maar om de economische en financieele lasten, die het op de bevolking legde. Velen zullen niet weten, dat Prins Kaunitz, de almachtige Kanselier van Keizerin Maria Theresia van Oostenrijk, aan Frederik den Grooten het voorstel deed tot wederzijdsche vermindering der bewapeningen, welk voorstel door den laatste minachtend van de hand werd gewezen op grond, dat Oostenrijk blijkbaar niet meer betalen kon! Na de Napoleontische oorlogen heeft de Russische Keizer Alexander I in gelijke richting gestreefd; de dusgenaamde Burgerkoning Louis Philippe ving zijn Regeering met een gelijke poging aan; Napoleon III heeft tot drie keeren beproefd tot vermindering van bewapening te komen. Allen tevergeefs, hetgeen niet kan verwonderen, omdat zij het bewapeningsvraagstuk als een op zichzelf staand probleem beschouwden, hetgeen het reeds toen niet was en thans zeer zeker niet is! Politieke overwegingen waren aan deze achtereenvolgende pogingen ongetwijfeld niet vreemd. En politieke overwegingen zijn zeker niet vreemd geweest aan het manifest, dat de Russische Keizer Nicolas II op 28 Augustus 1989 in het licht gaf; manifest, dat zoo hoopvolle verwachtingen wekte in geheel de wereld, maar op niets is uitgeloopen. Want de Vredesconferentie te 's-Gravenhage, die daar het gevolg van was, wijdde slechts ten deele haar aandacht aan het ontwapeningsvraagstuk en vond niet anders voor zich dan een Russisch voorstel tot stilstand in de opdrijving der bewapeningen, welk voorstel onmiddellijk door de technische gedelegeerden van de groote militaire Mogendheden onaannemelijk werd verklaard. Zeker, men nam in 1889 te 's-Gravenhage een resolutie aan, waarin men erkende, dat vermindering van de militaire lasten bevorderlijk zou zijn voor het economisch en sociaal welzijn der volkeren. Maar men hield zich niet in het minst aan de resolutie. Toen een achttal jaren later de tweede Vredesconferentie samenkwam, kon men constateeren, dat Amerika zijn vloot verdrievoudigd, Duitschland zijn leger bijkans verdubbeld, Frankrijk, Engeland en Japan de kosten aanmerkelijk hadden verhoogd, en ook Italië, Oostenrijk en zelfs Rusland niet waren achtergebleven. Ja, de tweede Vredesconferentie werd alleen mogelijk, doordat men tevoren overeenkwam over het ontwapeningsvraagstuk zoo goed als geheel te.... zwijgen.

Dat men aan het einde van den oorlog het ontwapeningsvraagstuk moest regelen, stond bij een ieder vast. Had men het toen onmiddellijk aangevat, tot in bijzonderheden, wellicht ware men geslaagd. Maar men beperkte zich ertoe om in de artikelen 8 en 9 van het Grondverdrag van den Volkenbond algemeene bepalingen op te nemen, die zouden worden uitgewerkt, nadat de Conferentie te Parijs vele, vooral territoriale bemoeiingen had beëindigd. Artikel 8 schrijft aan den Raad van den Volkenbond voor om een plan te ontwerpen, dat vermindering van bewapeningen voorschrijft, voorzoover zulks in verband met de nationale veiligheid van ieder land en met de deelneming aan de sancties van den Volkenbond mogelijk is. Hetzelfde artikel omvat nog een reeks verplichtingen voor de leden van den Volkenbond, o.a. deze, dat zij elkander mededeeling moeten doen van de cijfers hunner militaire begrooting, in den ruimsten zin genomen. De Volkenbond kreeg van de zijde van de Financieele Conferentie, die in het najaar 1920 te Brussel samenkwam, zoodoende aandrang om toch vooral de ontwapening ter hand te nemen, gezien de tekorten der diverse nationale begrootingen. Maar aan den anderen kant sprak de veiligheid haar woordje mee. Tot

De Nederlandsche gedelegeerde dr. J. Loudon, 'n geziene en op den voorgrond tredende figuur in Volkenbondskringen.

ontwapening of vermindering der bewapeningen kon niet worden besloten, voordat de veiligheid was verzekerd. En nu bevatten de verschillende vredesverdragen voor de overwonnen landen, in het bijzonder Duitschland, maar ook voor Oostenrijk, Hongarije en Bulgarije, harde voorwaarden wat betreft omvang van leger en vloot — dit neemt niets weg van het feit, dat men van bepaalden kant bevreesd bleef voor overtreding der daarin neergelegde voorschriften, en dat men daarvoor nog altijd vrees koestert. Aanvankelijk werd op de toepassing dier voorschriften toezicht geoefend door een Intergeallieerde Commissie; thans is het de Volkenbond, die, eveneens door middel eener Commissie, dit toezicht uitoefent. Aan den anderen kant valt niet te ontkomen aan het feit, dat deze strenge bepalingen tot gedeeltelijke ontwapening der overwonnen landen werden gebaseerd op en gemotiveerd door de overweging, dat zoodanige ontwapening der overwonnenen de ontwapening van alle overige Staten zou mogelijk maken. Geen wonder dus, dat de overwonnenen wachten op wat de anderen zullen doen.

Eenigermate werd de Volkenbond ontrouw aan artikel 8 van het eigen Grondverdrag, doordat niet in de eerste plaats aan een plan als daarin genoemd, aandacht werd geschonken, doch getracht werd een algemeen stelsel te vinden, dat ontwapening en veiligheid vereenigde. Zoodanig stelsel achtte men aanvankelijk aanwezig in de bekende Waarborgtractaten van Lord Robert Cecil, die in de Assemblées van den Volkenbond van 1923 en 1924 werden besproken. Maar, naarmate zij de waarborgen voorop en de ontwapening achteraan stelden, vonden zij minder instemming. De Assemblée van 1924 bracht ons het bekende Protocol van

Een mooie conferentiezaal en bibliotheek in het Volkenbondspaleis.

Genève, dat echter niet in voldoende mate werd geratificeerd. In plaats daarvan kwamen de tractaten van Locarno, en deze werden geacht een zoodanige goede verstandhouding tusschen de verschillende Europeesche Mogendheden te scheppen, dat een Commissie aan het werk kon gaan teneinde de Ontwapeningsconferentie van den Volkenbond voor te bereiden. Op 18 Mei 1926 vergaderde deze Commissie voor het eerst; zij koos den Nederlandschen gedelegeerde Jhr. dr. J. Loudon tot haren Voorzitter. Van 1926 tot einde 1930 is zij, natuurlijk niet onafgebroken, werkzaam geweest teneinde het ontwerp samen te stellen, dat de basis van de beraadslagingen ter a.s. Conferentie zal vormen. Zes, eigenlijk zeven zittingen heeft zij gehouden, en deze zijn niet slechts noodig geweest teneinde de vèrgaande Russische voorstellen te bespreken, maar ook teneinde de vele en velerlei verschillen van inzicht, die op deskundig militair gebied aanwezig bleven, te bespreken en tot overeenstemming te brengen. Hoe zwak men het ontwerp der Commissie-Loudon ook moge oordeelen: hoe algemeen en vaag men het daarbij behoorend rapport moge achten — beide zijn een stap in de goede richting, die in 1899 en in 1907 technisch onuitvoerbaar werd geacht. *(Slot volgt.)*

Het exterieur van 't gebouw te Genève, waar de ontwapeningsconferentie zal plaats hebben.

Mist OVER STAD EN LAND

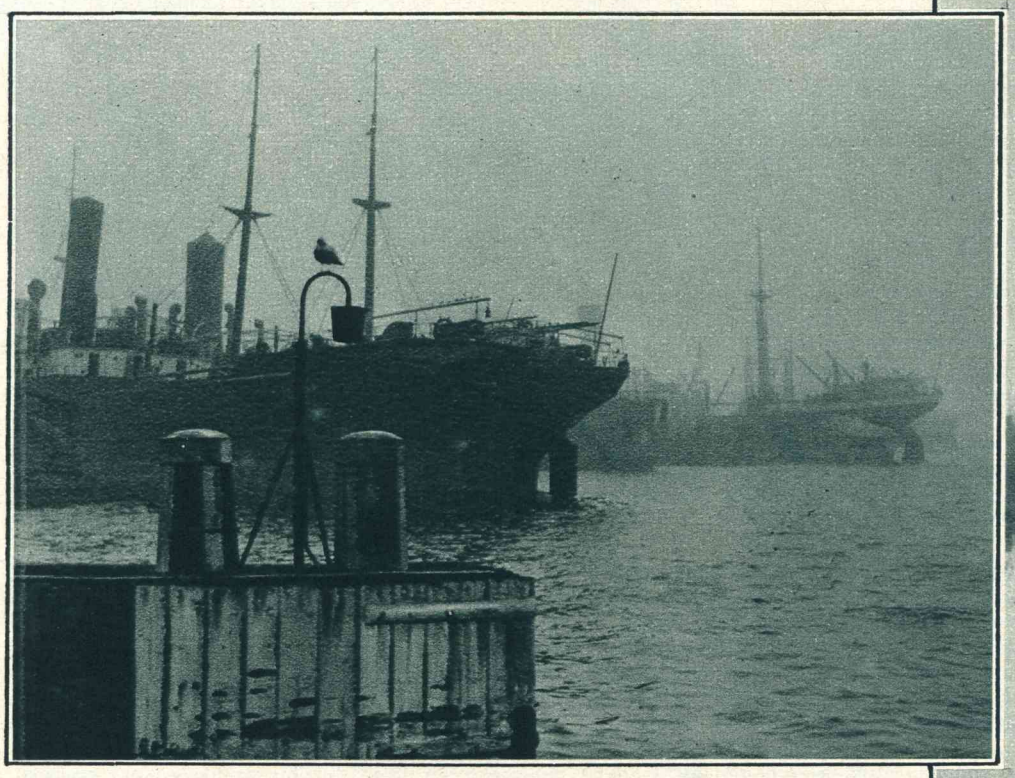

Vage bootsilhouetten op het IJ.

Nevelstemming bij de zeesluizen te Muiden.

'n Dampige morgen aan de Keizersgracht bij den Amstel te Amsterdam.

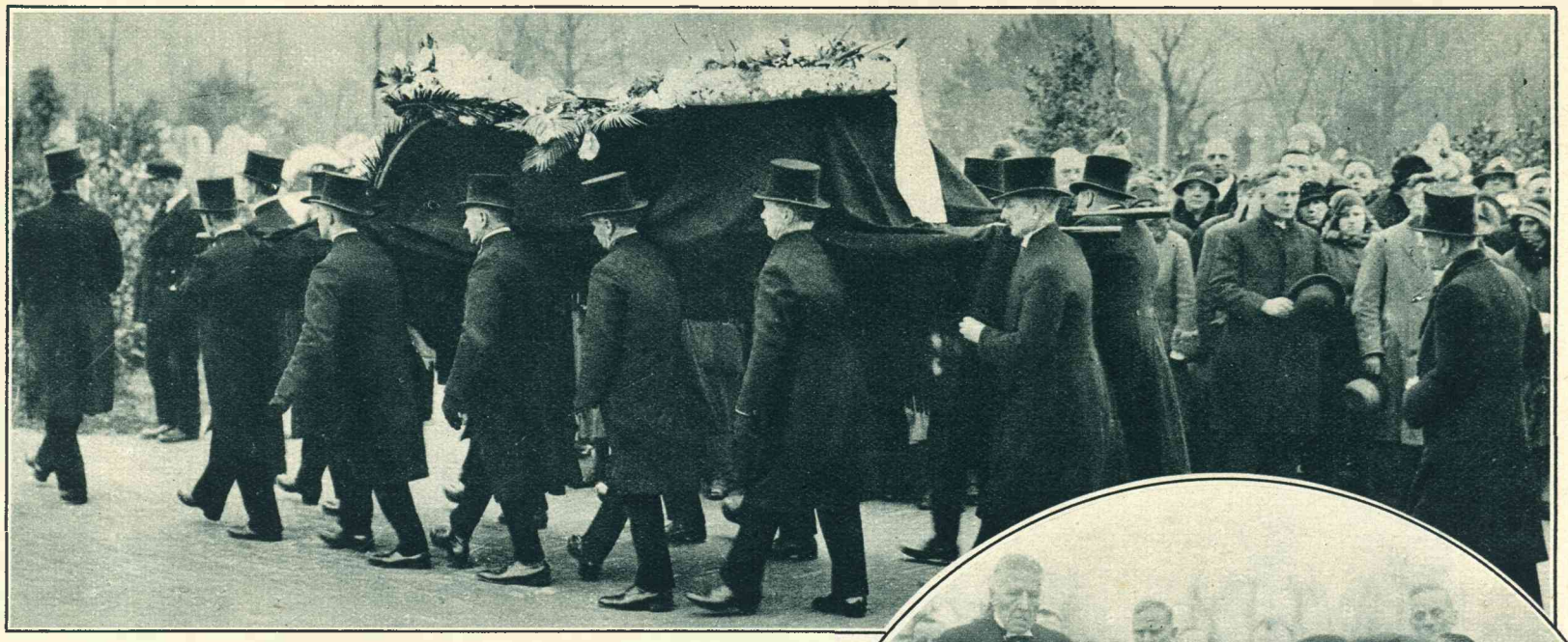

Het stoffelijk overschot van mecanicien J. F. O. W. Kotte wordt te „Crooswijk", de algemeene begraafplaats te Rotterdam, grafwaarts gedragen.

NA DE „Ooievaar"-Ramp

Mevrouw de weduwe Wiersma strooit bloemen in 't graf van haar man op „Zorgvlied" te Amsterdam.

De heer Van Zadelhoff, derde van links, de eenige overlevende van de tragische ramp bij het défilé langs het graf van Wiersma.

De drie Nederlandsche slachtoffers van het verongelukken van het K.L.M. postvliegtuig de „Ooievaar" te Bangkok zijn in het vaderland ter aarde besteld. Zoowel te Amsterdam, waar de eerste piloot T. Wiersma, als te Rotterdam, waar de tweede bestuurder J. van Onlangs en de mecanicien Kotte werden begraven, was de deelneming van autoriteiten en bevolking algemeen. Van de droevige plechtigheden brengen wij hier enkele foto's.

De begrafenisstoet van den tweeden bestuurder Jan van Onlangs vertrekt uit de Van Weelstraat te Rotterdam.

WAAR EENS HET DAMPLANTS

MPLANTSOEN WAS De oude Vijgendam omstreeks 1860

VROUWENLEVEN

1. *Edelvrouw uit de 15de eeuw.*

Nauwsluitend jasje van cretonne, brocaat of fluweel met imitatie hermelijn afgezet. Lange wijde sleepjapon van bijpassend materiaal. De punthoed werd gedacht in verguld dun karton, versierd met een langen afhangenden sluier.

II. *Russin.*

Rokje van geel satinet, waarop van onderen gekleurde zijden linten van verschillende breedte en tint zijn aangebracht. De mouwen dachten wij in wit mousseline en het jasje in zwart fluweel met een smal bontrandje afgezet. Eenige kleurige halskettingen en een nauwsluitend kapje van zwart satinet met waaiervormig achterstuk, voltooien het geheel. Laatstgenoemde kan vervaardigd worden van stijf gaas en leton. Ter versiering gebruike men kralen, goud- en zilverdraad, zijde of wolborduursel. De lange vlechten kan men, wanneer men deze tenminste niet bezit, van zwarte of gele wol maken.

III. *Miebette (Costuum uit 1830).*

Hoepelrok van lichtblauw taf met rose roosjes bedrukt, versierd met zijden linten en bouquetjes in bijpassende tint en een wit mousseline omslagdoekje. Van het hierbij behoorende kapsel vindt men hiernevens een uitvoerige beschrijving.

M. HAGEDOORN.

BAL-MASQUÉ-COSTUMES

Binnen enkele dagen zal Z.K.H. Prins Carnaval wederom zijn intocht doen, als steeds gevolgd door een bonte schare van lieden, die de zorgen van het dagelijksch leven voor één keertje opzijde gezet hebben en gehuld in een of ander fantastisch costuum, gewapend met masker of mombakkes, de dolste streken uithalen en de grootste pret hebben.

Weldra zal het eene gecostumeerde bal het andere volgen. Voor degenen, die van plan zijn aan de Carnavalsvreugde deel te nemen en hunne ledematen bij voorkeur niet in een huurpakje steken, is het nu ook de hoogste tijd om een vermomming of aardig costuum te bedenken. Een bal-masqué-pakje behoeft heusch geen kapitalen te kosten. Zeker niet, wanneer men alleen naar het bal gaat om zich te amuseeren en niet om een of anderen prijs te behalen.

Eén van de voordeeligste, tevens zeer vlug samen te stellen costumes is ongetwijfeld het z.g. apache-pak.

Een heer, die een apache voor wil stellen, behoeft alleen maar een oud pak aan te trekken, een rooden zakdoek om den hals te knoopen, een geruite pet flink schuin op te zetten, bakkebaarden te schminken en.... klaar is Kees!

Het apache-costuum voor dames is al niet veel ingewikkelder. Iedere vrouw is wel in het bezit van een effen zwart rokje of japonnetje, waarbij zij een smal kort schortje en een omslagdoek van rood satinet kan maken. Nu nog roode katoenen kousen met zwarte schoenen, een paar glinsterende kammetjes of spelden in het kapsel, een sigaret en.... het apache-costuum is volmaakt!

Dames, die in het bezit zijn van laarzen, kunnen zich als „Russische volksvrouw" vermommen. Om zich een kimonoblouse aan te schaffen van wit mousseline — aan hals en polsen ingenomen — een wijden vroolijk gebloemden cretonnen rok en 'n rooden zakdoek, welke om het hoofd geknoopt kan worden, behoeft men werkelijk geen „kapitaliste" te zijn. Hebt ge een shawl, of een aardig doekje of tafelkleedje, dat daarvoor door kan gaan, leg het over de schouders, het zal het Russische effect verhoogen.

Voor degenen, die wat meer werk van haar costuum willen maken en er ook meer voor over hebben, brengen wij een drietal sierlijke bal-masqué-costumes in beeld, waarvan wij een korte beschrijving laten volgen.

Om bijgaande coiffure met succes ten uitvoer te brengen, moet het haar in het midden gescheiden en in drie, ongeveer gelijke deelen verdeeld worden. Twee dezer worden in kurketrekkers langs het hoofd gelegd(aan weerszijden b.v. drie krullen). Het derde of achterste deel wordt omhoog gekamd, in twee lussen gevouwen en met een zijden lintje vast gebonden. Is het haar voor „lussen" te kort, dan kan men deze vervangen door één groote krul of een toefje kleine.

Een niet te opzichtig takje bloemen, losjes in het haar gestoken, zal de charme van dit toch al zoo flatteuze kapsel ongetwijfeld nog meer verhoogen. M.

RAADHUIZEN IN DE PROVINCIE

Onder de schoonste gebouwen van Noord-Holland behoort zeker het traditierijke stadhuis van Haarlem, in welks grafelijke zalen en oude gangen eens de edelen en hun vrouwen forten hielden, en waar nog de roemrijke historie van de ridderschap schijnt voort te leven. Wij reproduceeren hier enkele interieur-foto's van 't bekende gebouw op de Groote Markt.

'n Hoekje in een der gangen.

'n Blik in de kloostergangen.

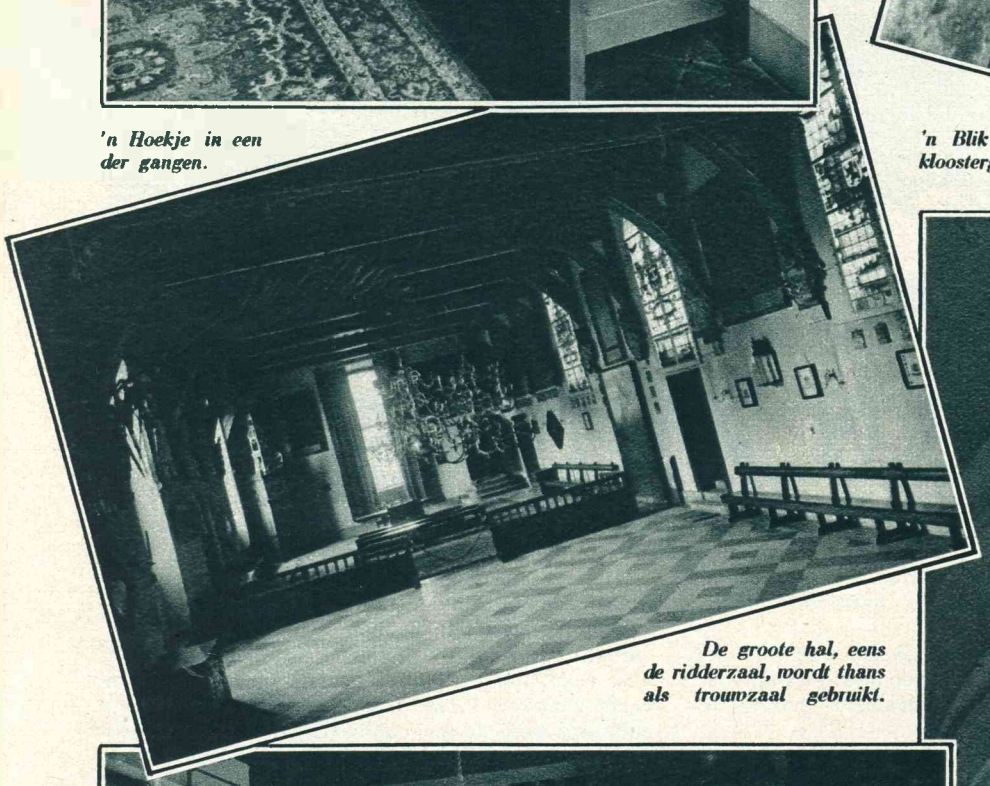

De groote hal, eens de ridderzaal, wordt thans als trouwzaal gebruikt.

De vroegere Raadzaal, thans Trouwkamer.

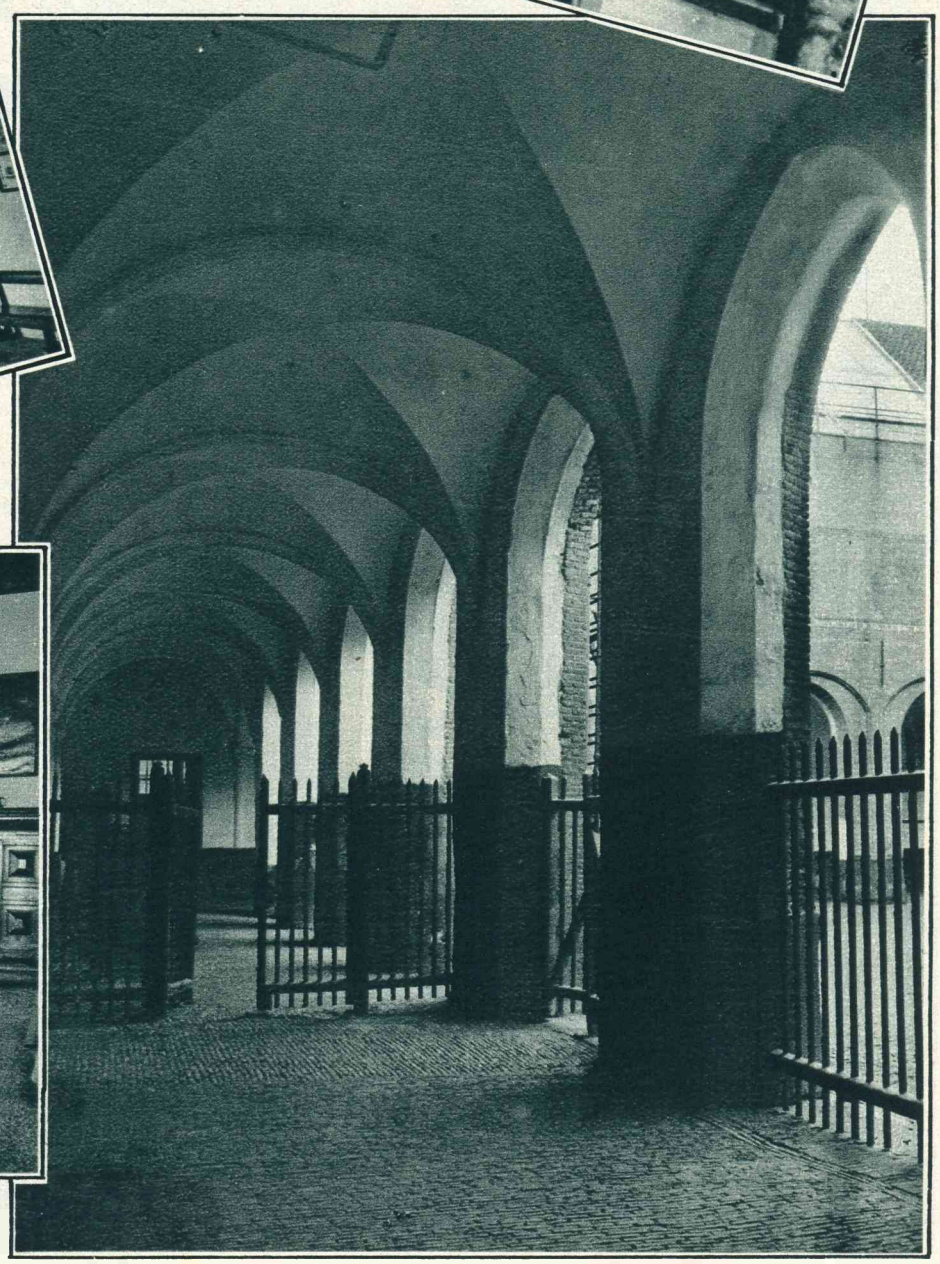

Benedengang op de binnenplaats van het Raadhuis.

Ajax kampioen van afdeeling I. Hierboven de kranige ploeg der roodwitten. Van l. n. r. v. Reenen, Strijbosch, Diepenbeek, H. Anderiesen, v. Deyck, Bonneveld, Mulders, W. Anderiesen, Volkers, ten Have, v. Kol. Verder de reserves Martens en Jurriaans met trainer Reynolds.

De beslissende strijd in De Meer. Overzicht tijdens den met 8—1 door Ajax gewonnen wedstrijd tegen West Frisia. Ajax valt aan.

SPORT VAN ZONDAG

De wedstrijd Ajax—West Frisia. Wim Anderiesen maakt met 'n kopbal 'n einde aan één der West Friesche aanvallen.

Ajax kampioen! Proficiat roodwitten, op de eerste plaats onze hartelijke gelukwenschen.

Eindelijk is het dan toch gelukt. Het kon ook niet anders, doch de tegenslagen der laatste weken hadden het vertrouwen een beetje geschokt.

Het is intusschen geen half werk geweest, waarmede de Ajaxieden hun kampioenschap tot een voldongen feit hebben gemaakt. Met niet minder dan 8—1 werd West Frisia het slachtoffer van een Ajax-ploeg, welke niets liever deed dan haar aanhang toonen dat er, na den anderhalven misstap, geen termen aanwezig mochten worden geacht om het vertrouwen in roodwit op te zeggen. Nu is het kampioenschap een feit. Het achtste. Het spreekt vanzelf dat elk rechtgeaard Amsterdammer, welke sympathieën hij er ook op na moge houden, Ajax graag de hoogste eer op de voetballadder gunt. Ajax neemt in de Nederlandsche voetbalmaatschappij een zeer bijzondere plaats in. De spelers der kampioensploeg van afdeeling I kunnen de hoofdstad geen grooter plezier doen dan dit straks in het uitgebreide kampioenstournooi nog eens te bewijzen.

Hetzelfde West Frisia dat Zondag met 8—1 op zijn kop kreeg, bezet momenteel nog de tweede plaats. Nu weten wij wel dat de cijfers niet steeds een behoorlijken maatstaf vormen, doch er zijn nog wel andere gronden, waaruit blijkt dat het kampioenschap tenslotte op de juiste plaats is terechtgekomen.

Veel belangrijks valt er hier verder niet te melden. Nu Sparta van H.V.V. heeft gewonnen, wordt de strijd onderaan in deze afdeeling spannender dan ooit. 't Gooi en H.V.V. komen eigenlijk het meest in aanmerking maar Sparta is ook nog niet

Belangrijk 2de klasse voetbal. Zondag won E.D.O. te Haarlem met 5—1 van Zeeburgia, waardoor E.D.O. hoogstwaarschijnlijk kampioen zijner afdeeling wordt. Spelmoment. Het Zeeburgia-doel in gevaar.

Rond het 40-jarig bestaan der hockey- en bandyclub „Amsterdam". Een spelmoment uit de onderlinge wedstrijden. Team A tegen C. in actie.

Rond het 40-jarig bestaan van „Amsterdam". Uit de behendigheidswedstrijden. Blind hockeyspelen. Keeper Hardebeck laat zich leiden.

De korfbalmatch D.D.V.—D.V.D. (7-4) op het stadsschouwburgterrein. Een bijzonder aardig spelmoment. Het onbereikbare.

Nog een korfbalkiekje uit den wedstrijd D.D.V.—D.V.D. De strijd om den bal bij één der korven.

veilig en zelfs H.B.S. dat op zulke groote wapenfeiten kan bogen, moet nog terdege oppassen om niet in de knel te komen.

Door het kampioenschap van Ajax zou de overwinning van Blauw Wit zoowaar een beetje op den achtergrond raken. Dit mag echter in geen geval. De Stadionclub heeft Zondag het stoute staaltje verricht om D.F.C., het leidende D.F.C., in eigen huis met 1—3 te kloppen. Dat moet Blauw Wit op zijn best zijn geweest. Een leelijke tegenvaller voor de Dortenaren, die zeker hun thuiswedstrijden niet mogen verliezen willen zij zich straks met Ajax mogen meten. Blauw Wit is nu geheel buiten gevaar en kan rustig toezien hoe de in degradatiegevaar verkeerende clubs het er zullen afbrengen.

Practisch genomen is de grootste spanning er echter reeds uit. Door de hernieuwde nederlaag van H.F.C. is de positie van Nederlands oudste voetbalclub thans zóó, dat zij het in het gunstigste geval nog tot eenzelfde aantal punten kan brengen als A.D.O. of V.U.C. Dan moet echter uit van Feijenoord worden gewonnen en thuis van Blauw Wit. De kans hierop schijnt ons al bijzonder gering, afgezien nog van het feit dat de beide Haagsche teams nog wel een enkel puntje aan hun totaal van 12 zullen toevoegen.

Wat de tweede klasse betreft is thans uitgemaakt dat we ditmaal van kampioenschappen gespeend zullen blijven. Nadat D.W.S. het in den strijd tegen de Haarlemsche roodbroeken had moeten afleggen, heeft nu de Spaarnestad ook in de andere afdeeling getriompheerd. Zeeburgia is er n.l. niet in geslaagd van E.D.O. te winnen. De Zeeburgianen verloren met 1—5 en staan thans drie punten achter. Dit komt practisch hierop neer dat E.D.O. uit de twee resteerende wedstrijden nog maar een punt behoeft te halen, een mogelijkheid, waaraan natuurlijk niemand twijfelt.

Het Meisje en de Revolutie

door
JAMES OLIVER CURWOOD

Philip en Heppy gebruikten hun eerste zes huwelijksmaanden om Spaansch te leeren. Ze waren kort na Kerstmis getrouwd, met volle instemming van papa Morton. Die had eerst niets van Philip willen weten. Een journalist was te min voor zijn dochter. Maar toen was Philip naar Buenos Ayres geweest, en daar had hij weten te bewerken, dat president Belize de uitvoerrechten der tarwe verhoogde — waardoor Henry Morton uit ernstige financieele moeilijkheden was geholpen. Als Kerstgeschenk had hij toen Heppy aan Philip gegeven.

In Heppi's oogen was Philip nu niet meer alleen een engel, maar ook een held, — en haar karakter ontwikkelde zich in aanpassing aan het zijne. Na hun huwelijk vroeg ze hem, of hij haar mee wou nemen naar Zuid-Amerika.

„Ik heb genoeg van bals en partijen," zei ze. „Dacht je, dat meisjes óók niet graag eens wat avontuur beleefden? Laten we naar Buenos Ayres gaan, om de tarwe nog eens op te blazen!"

Zij leerden dus Spaansch en gingen. Op 22 Juli betraden ze het Kapitool-hotel, tegenover het gouvernementsgebouw te Buenos Ayres.

„Die arme Belize!" zei Philip, toen hij Heppy het bureau van den president wees. „Hij is er niet meer. Door de laatste verkiezingen heelemaal achterop geraakt. Als ik hem was, begon ik een revolutie."

„Revolutie!" zei Heppy zacht. „Wat zou ik er graag eens eentje meemaken!"

„Meestal niet veel aan," zei Philip. „En Argentinië is nogal kalm.... in de buurt van La Plata is er meer te doen. Daar hebben twee Engelsche jongelui in drie jaar elk twintigduizend dollar verdiend...."

Bij hun eerste diner in de Zuid-Amerikaansche hoofdstad moest Philip zijn vrouw de heele tarwegeschiedenis nog eens vertellen, en zij gloeide van opwinding.

„Maar jij bent er de heerlijkste winst van, Heppy, besloot hij zijn verhaal. „Je bent 't mooiste en liefste meisje van de wereld; en als ik niet wist, dat je tot over je ooren verliefd op me was, zou ik jaloersch zijn op dat Engelsche ventje daar naast 't orkest — die zit aldoor naar je te kijken.... en ik kan 't hem geen cent kwalijk nemen."

Heppy volgde zijn blik.

„O," zei ze, „dat jongetje met dat blonde haar en zoo'n baby-snorretje? Hij ziet er net uit, of hij verdwaald is."

„Dat doen Engelschen zoo dikwijls," zei Philip, „maar ze zijn nooit verdwaald. Ik wil wedden, dat dat manneke al heel wat beleefd heeft."

„Dat wicht?" zei Heppy. „Als ik twintig jaar ouder was, ging ik hem een beetje bemoederen. Hij kijkt zoo eenzaam."

Philip zat den Engelschman met studie te bekijken.

„Je vergist je in dat jongmensch, Heppy," zei hij. „Ik heb dat gezicht al eens meer gezien, geloof ik — in heel buitengewone omstandigheden. Ik wil wel eens nader kennis maken. Zullen we vragen, of hij morgen met ons komt lunchen?"

„Ik ben liever met jou alleen," zei Heppy, „maar als je 't graag wilt...."

„Dit is mijn vrouw, meneer Verrils," zei Philip trotsch.

„Aangenaam," zei de jonge man. „Ik had uw man al eerder ontmoet — bij een vechtpartijtje aan de haven. Ik dacht gisteravond al, dat ik hem herkende — daarom keek ik zoo," besloot hij, blozend.

„Doet u een reis om de wereld?" vroeg Heppy, toen hij zat.

„O nee," zei Verrils, „ik ben hier alleen voor zaken. Als alles goed gaat, trek ik Dinsdag naar Honduras. Ik ben nu al ruim twee jaar in Zuid-Amerika, en nog geen uitzicht om thuis te komen.. Ik heb er heimwee van. Kinderachtig, vindt u niet?'

„Mijn vrouw en ik zouden best met u willen ruilen," zei Philips. „Wij zijn op zoek naar 'n beetje avontuur. Is er in Honduras wat te beleven?"

„Wie weet," zei Verrils. „Ik ga er Dinsdag heen met een lading geweren."

„O!" deed Heppy en ze keek naar haar man.

„Aardig werk," zei Philip. „Ik ben voor drie jaar eens meegeweest, naar Barranquilla. Om voor de krant te schrijven."

„En hij heeft de tarwe opgeblazen," zei Heppy, heimelijk Philip's hand drukkend.

„Ik.... eh...." begon de Engelschman, „ik had al veertien dagen eerder gegaan, maar ik zocht nog een man — iemand die vechten kon, met hersens.... Als mevrouw Danton er niet was, vroeg ik, of u meeging."

„Denk maar niet om mij!" riep Heppy. „Ik heb ook hersens!"

Verrils keek op. „Bedoelt u, dat u mee zou willen?"

„Natuurlijk," zei Heppy, „ik ga waar Philip gaat. Dat staat in 't contract."

„Allemachtig," zei de Engelschman. Hij haalde in zijn opwinding zijn pijp uit zijn zak en stak haar weer weg. „'t Zit zoo: mijn oom, sir Edward Verrils, heeft concessies voor mahoniehout in de districten Omoa en Truxillo. Ik ben administrateur. Maar zes maanden geleden is er een nieuwe regeering gekomen, en die knijpt ons zoo uit, dat er niets te verdienen valt. En als we niet doorwerken, trekken ze de concessie in. 't Is natuurlijk om geld te doen. Als mijn oom den president en zijn kornuiten tienduizend pond gaf.... maar dat vertikt hij. Daarom ga ik met geweren, ziet u, en daarom zoek ik een helper; en.... en als u en mevrouw Dalton meewilden...."

„Top!" riep Heppy, zoo vlug, dat haar man geen tijd had om te spreken. Ze had een kleur en haar oogen schitterden. Maar ze werd kalmer, toen ze Philip aankeek. „Ik.... ik meende 't niet zoo," zei ze heel zacht.

„Je bent een schat," antwoordde hij. „Kijk eens Verrils," ging hij voort, „ik zou persoonlijk heel graag meegaan; maar ik wil mijn vrouw niet in gevaar brengen."

„Gevaar is er niet bij!" riep Verrils. „We zouden iemand als u vijftienhonderd pond per jaar kunnen betalen, en...."

Hij zweeg. Zijn stem had bijna smeekend geklonken.

„Maar die geweren dan," zei Philip. „Als er gevochten wordt...."

„U hoeft niet bang te zijn," zei Verrils. „We nemen alleen maatregelen, om 't geschikte moment te gebruiken. Over drie maanden zijn er verkiezingen.... wie Omoa en Truxillo heeft, wordt president. Moleon wil herkozen worden, maar hij is ontzettend gehaat — en zijn commandant, generaal Figuera, ook. Wij stellen een leuken candidaat — en die krijgt vijfhonderd gewapenden achter zich. 't Gaat vast en zeker op rolletjes — zelfs de soldaten van Figuera loopen gewoon over. U kent die gevalletjes — we laten 't juiste moment waarnemen, en wij kijken uit 't kamp kalm toe."

„Ik geloof dat ik 't zie, Verrils," zei Philip. „Ik heb in New York óók verkiezingen meegemaakt.... Wat vind je, Heppy? Zullen we gaan?"

„Als je 't echt goed vindt, Philip — graag," zei Heppy.

Den zevenentwintigsten dag na de stille afvaart uit Buenos Ayres zat Heppy met Philip in de kajuit te schaken. Zij had genoeg van het kijken naar de Zuid-Amerikaansche kust. Opeens stopten onder hun voeten de machines, even later werd er geklopt en Verrils kwam binnen, zichtbaar opgewonden.

„We zitten leelijk in de knel," zei hij. „Er is een motorboot langs boord geweest met de vlag van Honduras. Ze vroegen, waar we heen gingen, en schoven ons toen een passagier aan boord. We moesten hem opnemen, en 't is.... de commissaris van politie van Omoa!"

Philip floot zachtjes. Verrils veegde zich 't voorhoofd af. Heppy keek zwijgend van den een naar den ander.

„Moet hij naar Omoa?" vroeg Philip.

„Ja."

„Dat is.... wat moeten we dan?"

„Ik weet 't niet," zei Verrils, bijna kreunend. „We moeten de geweren lossen voor we binnenvallen, dat wil zeggen vanavond, op 't stil plekje aan de kust, twaalf mijlen van de stad. Maar hoe kunnen we dat, als we den commissaris van politie aan boord hebben? En in Omoa laat Figuera ons vast en zeker nazoeken. Als 't een gewoon mensch was, wist ik er wel raad mee. Maar dat is 't niet. 't Is de rumoerigste en de meest beminde man aan dezen kant van Honduras. Hij is vóór de vreemdelingen — we hebben geprobeerd, hem als candidaat te krijgen, maar hij wil niet. Hij is te eerlijk om revolutie te maken. Iedereen houdt van hem, behalve Figuera en zijn kliek, en hij houdt van iedereen — maar als hij wist, dat we wapens aan boord hadden, leverde hij ons uit plichtsgevoel zóó uit. Hij weegt driehonderd pond, en hij loopt nu over 't dek heen en weer als een pauw. Wat moeten we beginnen?"

Philip keek naar Heppy, en zijn gezicht klaarde op.

„Verrils," zei hij, „als er één mensch is, die een pauw van driehonderd pond zoet kan houden, is 't mijn vrouw. Ik heb een idee. Maar laten we eerst eens kennis gaan maken met dien meneer.."

„Juan Gracias," zei Verrils.

Een kwartier later wandelde de zeer korte en dikke en ronde, zeer opgesierde en zeer goedhartige commissaris met Heppy aan den arm, en Philip aan den anderen kant, en de drie praatten, alsof ze elkaar na een pijnlijk gemis van jaren eindelijk hadden weergevonden.

„'t Is in orde, Verrils," rapporteerde Philip wat later, „hij heeft Heppy zoowat als dochter aangenomen — hij dineert vanavond met ons en daarna zal ze hem schaken leeren. Laat er maar iets met 't schip gebeuren — pech aan een machine of zoo — wij houden hem wel aan den praat, terwijl jij den boel lost. Zet een paar mannetjes met voorhamers onder onze kajuit — dan hoort hij niets, en 't lijkt net, of je aan 't repareeren bent."

Dien avond om negen uur, terwijl de commissaris schaken leerde, stopte het schip. Verrils kwam zeggen, dat er iets aan de machines was. Er werd druk gehamerd onder de voeten der schakers, en om half twaalf kwam Verrils met de boodschap, dat alles in orde was.

Philip, Heppy, Verrils en de commissaris stapten te Omoa aan wal, vóór de havenpolitie aan boord kwam. Opeens liet Juan Gracias een gesnuif van minachting hooren.

„Daar komt generaal Figuera aan," zei hij. Een groep van vier personen kwam hun tegemoet. Het kostte Philip en Heppy geen moeite, er den generaal uit te herkennen: een donker katachtig mannetje, met het gemeenste gezicht, dat Philip ooit gezien had.

De generaal knikte nauwelijks tegen den commissaris. Hij sprak Verrils aan.

„Omoa staat op 't oogenblik onder militair gezag," zei hij luid. „Ik zal u en uw schip moeten visiteeren, voor ik u door kan laten."

Een oogenblik scheen het, dat Gracias een beroerte zou krijgen. Zijn vette gezicht werd paarsrood; hij stotterde, slikte, vond toen zijn stem.

„Bedoelt u," vroeg hij, „dat ik geen commissaris van politie in Omoa ben?"

„Alleen in naam, senor," antwoordde Figuera spottend.

Er kwamen soldaten, en toen hij knikte greep er één Verrils bij den arm, een ander Philip — en de generaal zelf ging naar Heppy.

„Goeie hemel wat 'n snoes!" zei hij in 't Spaansch „Als ik 't dorst te zeggen bood ik haar aan, haar met al haar bagage door te laten voor een kusje!"

Heppy slaakte een kreetje, en sprong naar senor Gracias, die het dichtste bij stond. Oogenblikkelijk sloeg de commissaris de hand aan den degen en tegelijk rukte Philip zich los, en zijn vuist kwam met zooveel kracht tegen de kaak van generaal

Figuera, dat die binnen een seconde op zijn rug lag. Verrils sloeg zijn bewaker neer, en rende terug naar den oever.

„Loopen!" riep hij. „Maak dat je wegkomt!"

Heppy zag een half dozijn mannen worstelen, en met een schrillen kreet: „Philip!" wou ze naar haar man toe, toen de commissaris haar terugtrok.

„Ga mee!" beval hij met een zachte heesche stem. „Ze zullen hem niets doen. Vlug mee!"

Een kwartier later zat ze te snikken op het bureau van den commissaris.

„Ze vermoorden hem! Ze vermoorden hem!" kreunde ze voor de zooveelste maal; en toen zat ze plotseling rechtop en haar blauwe oogen vonkten. „Die lafaard!" riep ze. „Hebt u hem zien loopen — dien *Verrils*!"

De omvangrijke commissaris, die nu volstrekt niet meer rood was, greep een van haar koude handjes, en bracht haar een lange gang door en een trap op. Een Spaansche vrouw kwam hun tegemoet, en Gracia's sprak zacht en vlug met haar. Toen zette hij Heppy in een grooten stoel.

„U bent hier veilig," troostte hij. „We zullen wel heel gauw.... meer weten."

Terwijl hij het zei, klonken er stemmen beneden. Senor Gracias waggelde met zijn grootste snelheid de gang in en verdween. Vijf minuten later kwam hij terug, vaalbleek. Hij gaf Philip's vrouw een briefje. Zij onderdrukte haar snikken, en las kalm de Spaansche woorden:

„Aan senor Gracias, commissaris van politie, Omoa.

Er is voor den Amerikaan maar één straf mogelijk. Morgenochtend wordt hij gefusilleerd. U staat tot nader orders in voor de veiligheid van zijn vrouw. Generaal Figuera."

Heppy was niet bleek meer. Haar oogen flitsten en haar stem beefde nauwelijks.

„Zouden ze dat durven? Kunnen we niet naar den Amerikaanschen consul gaan, naar Washington telegrafeeren, een oorlogsschip, iets doen? Ze zullen hem toch niet neer durven schieten?"

„Er is hier geen consul, geen telegraaf en geen oorlogsschip," kreunde de commissaris.

„En u — kunt u niets voor hem doen?"

Senor Gracias snikte bijna van aandoening. „Ik zou mijn leven opofferen, om u van dienst te zijn," zei hij. „Maar ik.... ik kan niets...."

Heppy ging voor het raam staan, keek naar buiten. Er was niets te beginnen.... tenminste.... als ze den commissaris kon overhalen....

Ze keerde zich eensklaps om, knielde voor zijn voeten, nam een van zijn dikke handen in de hare, en keek hem smeekend aan.

„U zegt, dat u uw leven zoudt willen opofferen," fluisterde ze. „Wilt u.... *wilt* u me helpen?"

„Als ik kan," zei hij. „Ja, al moest ik mijn leven wagen...."

„Dat kùnt u!" viel ze hem wild in de rede. „Er zijn tien mannen aan boord — die kunnen vechten — en u.... u kunt vanavond honderd man bij elkaar hebben, die vechten kunnen.... Iedereen wil voor u vechten, zegt Verrils. En als u mijn man vrijmaakt, komt morgen heel Honduras voor u op, en u wordt president. U kunt Figuera en z'n soldaten zóó wegvegen. U wordt president, ik weet 't, en ik zal uw dochter zijn zoolang als ik leef. We kunnen, we kunnen!"

„Ik zou mannen kunnen krijgen," zei hij peinzend, „maar we hebben geen geweren, geen munitie.

Heppy gaf een snik van vreugde.

„Ik weet geweren, honderden en honderden," zei ze. „Die zijn gisteravond van ons schip gelost, terwijl wij schaakten. Toe, zeg dat u voor me vechten wilt, en ik zal zóó, zóóveel van u houden...."

Opeens stond de commissaris op, en zijn sabel rinkelde.

„Hij heeft me beleedigd," zei hij, alsof hij tot zichzelf sprak. „Ik ben in mijn recht getast, en u.... u" Hij keek Heppy in 't gezichtje, dat nog steeds naar hem was opgeheven, en rukte aan zijn degen. „Ja, ik zal vechten!" riep hij. „Eindelijk voelt senor Juan Gracias zich gedwongen, te dingen naar het ambt van president!"

Met een kreetje sprong Heppy overeind, en even streelde zij het dikste en vriendelijkste en meest-geziene gezicht van Honduras.

Senor Juan Gracias pufte, als hij zich repte. Dien dag pufte hij, zooals hij nog nooit gepuft had. 's Middags om drie uur had hij zestig man bij elkaar, 's avonds om negen uur tweehonderdveertig, en Heppy had een uur lang met den kapitein van het schip gesproken. De kapitein liet met de sloepen de geweren en munitie aan boord halen. Tegen middernacht voer het schip naar een punt twee mijlen van Omoa, en Heppy en de commissaris gingen aan land met de eerste lading geweren. Er kwamen zwijgende mannen uit de duisternis. De geweren werden uitgedeeld.

Langzaam trokken zij naar de stad, verkenners voorop. Heppy liep naast senor Gracias. Ze had geweigerd, naar het schip terug te gaan, en haar revolver getoond. Een kwart mijl van Omoa maakte het legertje een omweg, die het dichter bracht bij het oude fort, waarin Figuera met zijn tweehonderd man lag. Bij het licht van een lucifer keek Gracias op zijn groote zilveren horloge. Het was kwart voor twee. Om drie uur zou kapitein Duke met zijn matrozen een dynamiet-aanval op den muur aan den zeekant doen. De opstandelingen gingen zitten rusten.

Onder het wachten voelde Heppy angst. Als het eens mislukte....! Telkens en telkens fluisterde ze Philip's naam — en ze verbeeldde zich, dat ze hem voor zich zag, in den morgen, door soldaten weggeleid, met een witten doek voor de oogen. Niemand wist, dat ze schreide, want ze maakte geen gerucht, en de duisternis verborg haar gezicht.

Toen flikkerde er weer een lucifer boven het zilveren horloge, en Gracias sprak fluisterend met zijn mannen. Zwijgend stonden ze op en trokken ze verder. Het duurde weinige minuten, tot ze op honderdvijftig meter afstand de muren van het oude fort voor zich zagen. Toen wees Gracias Heppy een grooten steen.

„Hier moet u blijven zitten, tot alles voorbij is," zei hij. „Als u 't niet-doet, ga ik met mijn mannen terug naar Omoa."

Heppy hurkte neer achter het stuk rots, en wachtte. De volgende tien minuten leken haar tien jaren. Toen kwam er een ontzettende ontploffing, een vulcaan met vlam en rook schoot op, gevolgd door een tweede, een derde, tot de grond trilde onder haar voeten. Ze hield het niet uit, ze stond op en strompelde vooruit, tot zij een rij knielende mannen zag. Toen scheen opeens de muur zich te openen, en schreeuwend kwamen de halfgekleede soldaten der republiek er uit. Ze hoorde de stem van Gracias, het knallen van geweerschoten.

Toen stond Gracias met de zijnen op, en chargeerde met groot geschreeuw. Achter hen aan liep Heppy. Achter den gapenden muur ging een deel van de aanvallers rechtsaf, een ander deel linksaf; maar de zwaarlijvige aanvoerder ging rechtdoor, met een dozijn mannen, zijn degen zwaaiend, en Heppy kwam naast hem. Puffend als een machine liep Gracias door, naar de deur van een klein houten gebouwtje, en met drie slagen van zijn degen sloeg hij er het slot af. Hij probeerde te spreken, maar had geen adem meer. Heppy begreep echter, en toen de deur openzwaaide riep ze:

„Philip! Philip!"

Een oogenblik later was ze in zijn armen, en senor Gracias lag plat op den grond. Driehonderdveertig pond is geen kleinigheid. Hij moest rusten.

Ze hielpen hem overeind, Heppy snikkend en lachend in haar vreugde, Philip nog te verbaasd om te spreken. Eindelijk kon zijn vrouw uitbrengen:

„Revolutie! We hebben revolutie gemaakt!"

Denkend aan zijn nieuwe waardigheid schepte Gracias diep adem.

„Het fort is in onze handen," zei hij. „De soldaten zijn overgeloopen, en generaal Figuera is onze gevangene."

Het rumoer van den strijd was voorbij. Maar opeens kwam er een ander geluid, dat de blikken van de drie naar de open poort trok. Het was de dreun van den gestadigen stap van vele voeten.

„Dat zijn mijn mannen niet," zei Gracias ontsteld, „als dat de andere helft van 't leger is...."

Maar Philip had een stem gehoord, en gaf een blijden kreet.

„O, Verrils, ben jij 't?" riep hij.

Vijd seconden later stond Verrils naast hem, met een groote revolver.

„Da's een reuzenmop!" riep hij. „Ik dacht, dat ze je af zouden drogen, omdat je Figuera een pak ransel had gegeven, dus heb ik geloopen wat ik kon — we hebben in zes uur dertig kilometer gemarcheerd. We zijn met z'n veertigen.... maar..... wat is er gebeurd?"

Heppy had den dikken commissaris bij de hand genomen.

„We zullen 't je straks allemaal vertellen, Verrils," zei ze met een trillende stem. „Mag ik je eerst even voorstellen — generaal Juan Gracias, de nieuwe president van Honduras!"

Verrils greep de hand van Philip.

„Ik snap er nog niet veel van, ouwe jongen," zei hij, „maar 't is in ieder geval kolossaal. Iemand schijnt den ouden heer op gang gekregen te hebben; en als hij doorzet, is hij binnen achtenveertig uur president van Honduras. Maar...."

Philip keerde zich verschrikt om. Achter hem had hij een snikje gehoord. Op den grond, naast de deur van zijn gevangenis, zat Heppy, ineengedoken, met het hoofd in de armen.

In een oogenblik was hij op zijn knieën naast haar, en trok haar dicht tegen zich aan. Verrils en Gracias liepen weg, en Heppy hief haar natte gezicht op naar haar man.

„Je.... je.... je hebt me.... nog lang niet genoeg gekust, Philip," snikte ze, „en ik.... ik.... ik ben de heele revolutie.... toch voor jou begonnen!"

Wintermiddag-rit.

Prijsverlaging...

vanaf 1 Februari MAGGI's SOEPEN

De soep van kwaliteit!

de 10 ct soorten worden verlaagd: per tablet op 8 ct

ERWTEN
FAMILIE
JULIENNE
KONINGINNE
RIJST-JULIENNE
RIJST met TOMATEN
RUMFORD
SELDERIJ
DRAAD-VERMICELLI
KORREL-VERM. MET TOMATEN
WINDSOR

de 12½ ct soorten worden verlaagd: per tablet op 10 ct

CHAMPIGNON
KERRY
LONDONDERRY
MOCK-TURTLE
OSSENSTAART
TOMATEN

De prijzen der soorten: GROENTE en TAPIOCA-JULIENNE blijven onveranderd op 10 Ct.

De nieuwe prijzen gelden ook, wanneer op de etiketten nog de oude prijzen gedrukt staan

FABRIEK VAN MAGGI's VOEDINGSMIDDELEN, FILIAAL AMSTERDAM

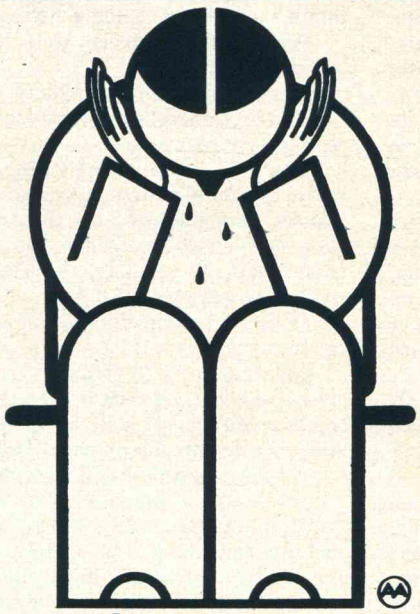

En De Man treurde zeer . . .
omdat zijn advertentie niet voldoende succes had

● Omdat zij stil en onopgemerkt gestorven was. Na een kort leven. Te kort om opgemerkt te worden . . . . . Bent U er zeker van dat Uw advertentie **niet** nutteloos gestorven is?

Laat uw advertentie langer leven dan den tijd van een haastigen blik. Zorg, dat zij gelezen **moet** worden. Dat zij telkens en telkens weer onder de oogen van uw lezer komt. Op oogenblikken, dat hij tijd en lust heeft om te lezen . . .

Met andere woorden:

Adverteer in een periodiek! Vervijf-, vertienvoudig de waarde van uw advertenties!

ADVERTEER IN PERIODIEKEN

DE ÉÉN OF MEER MALEN PER WEEK OF PER MAAND VERSCHIJNENDE BLADEN

GEEF UW ADVERTENTIE EEN LANGER LEVEN

VEREENIGING DE NEDERLANDSCHE PERIODIEKE PERS

4

VAN RIJN'S Utrecht De Beste **MOSTERD**

ADVERTEERT IN DIT BLAD

Ruwe schrale huid en springende lippen

PUROL

Doos 30, Tube 80 ct. Bij Apoth. & Drogisten

TECHNISCH BRIEFONDERWIJS

voor:

Waterbouwkunde	
Betonb.	Wegenbouw
Werktuigk.	Scheepsbouw
Gastechniek	Verwarmingst.
Machinist	Chauff.-Mont.
Electrotechn.	Koeltechniek
Loodgieter	Radiotechniek
Timmerman	Meubelmaker
Schilder	Metselaar
Wagenmaker	Schoenmaker
Analist	Etaleur
Boekhouden	Stenografie
Handelscorresp.	Nederlandsch
Fransch - Duitsch - Engelsch.	

Geïllustreerde prospectus en proefles gratis.

ITMO HILVERSUM

Opleiding N.O. akten en andere diploma's.

Alle raadgevingen helpen niets.
Ik was radeloos. Wanhopig.
Toch is de rheumatiek nu verdwenen!

Er is misschien geen kwaal waarvoor vrienden en kennissen zooveel middelen weten als voor rheumatiek. Die raad is altijd welgemeend — maar zelden vindt de lijder er baat bij. En als het middel verkeerd is, kan het oneindig veel kwaad doen. Daarbij komt nog, dat die herhaalde teleurstellingen na elke nieuwe methode een hopeloos gevoel veroorzaken, een gevoel alsof niets ter wereld u helpen kan.

Toch wilde deze vrouw het nog een keer probeeren — misschien aangemoedigd door een verklaring als hieronder, berustende op de werkelijke verklaring van een ander. Hoe 't ook zij, ze probeerde het eens met Kruschen Salts — en, natuurlijk, dit stelde haar niet teleur.

„Twee of drie jaar lang ben ik onder behandeling geweest voor de rheumatiek in mijn rug, die mij het leven ondraaglijk maakte. Ik moest altijd naar bed gaan, totdat de pijn weer over was. Vrienden raadden mij allerlei middelen aan om te probeeren, totdat ik er radeloos onder werd, want er was niets wat mij ook maar eenigszins hielp. Toen, ongeveer twee jaar geleden, begon ik met Kruschen Salts. Ik vind dat dit mijn ingewanden weer geheel in orde heeft gebracht en het heeft me al gauw genezen. Ik kan naar waarheid beweren, dat niets me zoo gezond en fit houdt als „de kleine dagelijksche dosis" van uw wonderlijke Kruschen Salts. U kunt van dezen brief naar eigen goeddunken gebruik maken, opdat andere lijders er hun voordeel mee kunnen doen.
Mevr. W. L. C."

Geen middel kan rheumatiek blijvend genezen, tenzij het drie afzonderlijke functies verricht. Deze zijn: 1. oplossen der naaldscherpe urinezuur-kristallen, die de pijnen veroorzaken; 2. afscheiden van deze kristallen uit het lichaam; 3. voorkomen dat het urinezuur zich weer kan ophoopen. Een enkelvoudig zout heeft maar een enkelvoudige werking, en dat is niet voldoende. In Kruschen vindt u een combinatie van zes verschillende zouten. Twee dezer zouten zijn de meest werkzame oplossers van urinezuur, die de medische wetenschap kent. Zij ronden spoedig de scherpe kanten af van de pijnlijke kristallen en veranderen deze in een onschadelijke oplossing. Andere zouten in Kruschen sporen de werking der nieren aan, en helpen deze om de opgeloste urinezuur-kristallen op natuurlijke wijze te verwijderen. Verder bevat Kruschen nog andere zouten, welke voorkomen, dat het voedsel in uw organisme kan gaan gisten en zoodoende een verdere vorming van kwaadaardig urinezuur voorkomt. Hieruit ziet u dus de eenvoudige verklaring, waarom rheumatiek niet kan bestaan in een lichaam, dat regelmatig „de kleine, dagelijksche dosis" krijgt.

Kruschen Salts

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à ƒ 0.90 en ƒ 1.60 per flacon.

Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij., Heerengracht 209, Amsterdam-C.

MIJNHARDT'S Laxeer tabletten

TEGEN **VERSTOPPING**

Bij Apoth. en Drogisten

LIJDERS AAN MAAGPIJN

maagkramp, zuur, hartwater en slechte spijsvertering zullen baat vinden bij het gebruik van het reeds meer dan 40 jaren in den handel zijnde

Maagpoeder Boom

Alleen echt zoo de verpakking is voorzien van bijstaand fabrieksmerk.

Verkrijgbaar in de meeste Apotheken en Drogistwinkels à ƒ 1.25 per doos.

DOOR 'T GEBRUIK VAN

NIVA TANDPASTA

STEUNT GIJ

5 Nederlandsche Industrieën, daar de voorn. grondstoffen en de verpakking ook

NEDERLANDSCH FABRIKAAT

zijn. Helpt dus mede, de malaise in EIGEN LAND te bestrijden.

Groote Tuben . . . . . 75 cts.
Kleine Tuben . . . . . 25 cts.

Dr. H. NANNING's
Pharm. Chem. Fabr. N.V., Den Haag.

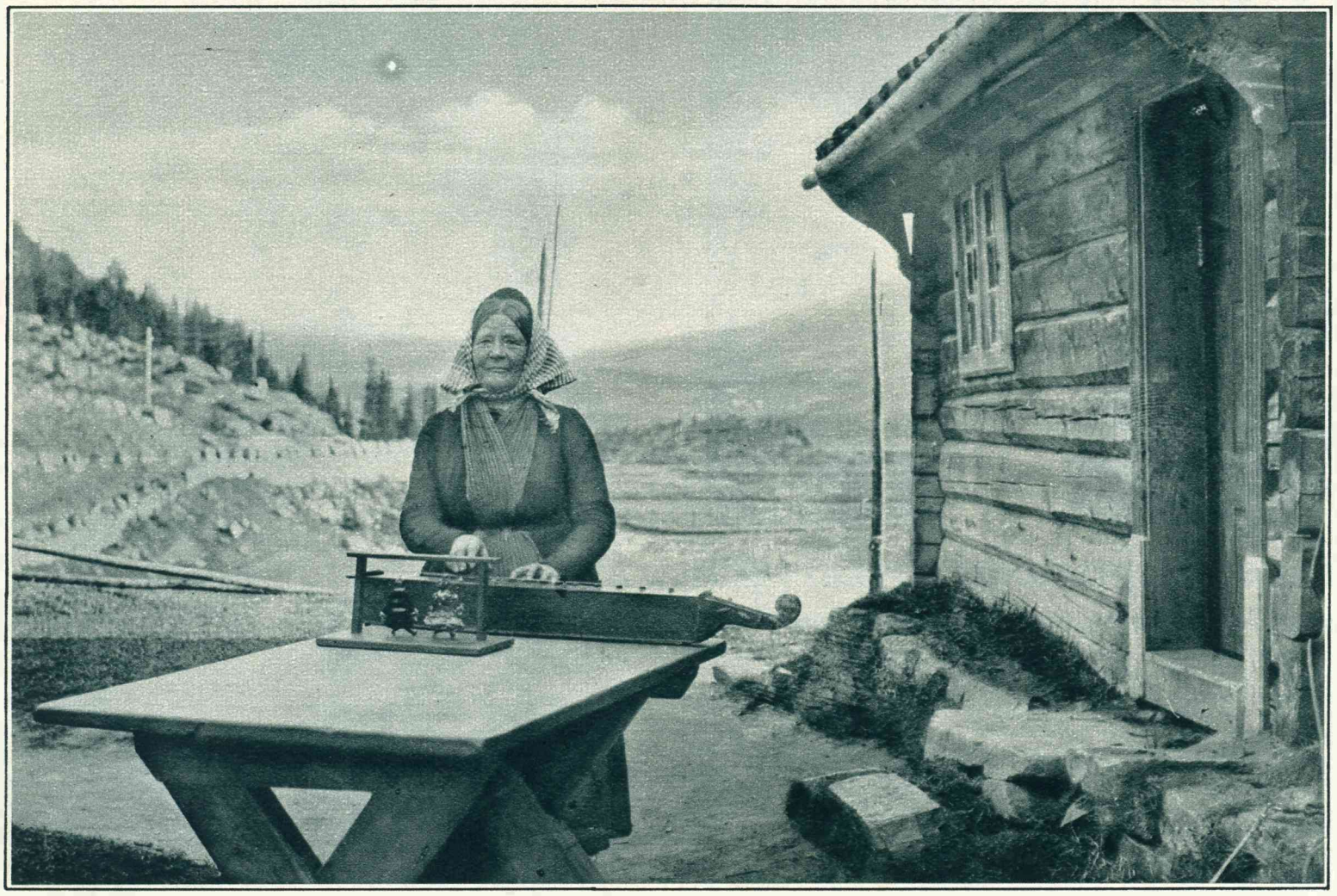

Onder de Noorsche bergbewoners is nog het hier afgebeelde eigenaardige oude muziekinstrument in zwang. Het zijn echter alleen de oudsten onder hen, die het nog weten te bespelen.

Het Geplunderde Huis

DOOR LUDWIG VON WOHL

No. 3

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE.

De Amerikaansche detective Jimmy Beckett, na een moeilijke opdracht in Japan te hebben vervuld, keert terug naar San Francisco en neemt zijn ontslag. Hij keert naar zijn geboortestad, Hamburg, terug en maakt er op een avondpartij kennis met Grit van Heeden, een schatrijk nichtje van den bankier Ollendorf. Hij vat aanstonds genegenheid voor haar op, en min of meer uit avonturenzucht, deelt hij haar kortweg mede met haar te zullen trouwen. Dienzelfden avond bemerkt hij, dat de Ollendorf, die het vermogen van zijn nichtje moet beheeren, dit niet onberispelijk doet.

Twee jaar geleden bokste hij nog in den ring.... Maar, van hier tot aan Grünewald is het toch nog twintig minuten rijden. Ik zou me gedurende den rit kunnen vervelen, en u doet zoo nu en dan van die amusante domme zetten. Bovendien is Berlijn, zooals u zooeven opmerkte, nu niet precies veilig te noemen, en u bent alleen. Ga dus rustig mee."

Jimmy Beckett beantwoordde haar spot met een stomme buiging, terwijl hem zulk een gevoel van vreugde doorstroomde, dat het leek alsof zijn huid in brand stond. Dit meisje met haar slanke tennisfiguur was een tegenstandster, die je wat te doen gaf.

Maar zoo is 't altijd, dacht hij verheugd. Wanneer men uit verveling niet meer weet, waarvoor men eigenlijk op de wereld is, komt met doodelijke zekerheid de gelegenheid tot een sprong midden in een fijn zaakje. Alleen met dit verschil, dat het er dezen keer verdraaid ernstig uitzag — welnu, afwachten maar....

Hij geleidde haar naar de vestibule, graaide den lakei haar pels uit de handen en hielp haar er in.

Met gele zij gevoerd — gedurfd, bij haar blonde haar. Maar het maakte effect.

Op het van regen glinsterende asfalt wachtte de Packard : een zware blauwe wagen.

De chauffeur klom van z'n zitplaats en wierp het portier open.

Vol bewondering bekeek Jimmy de reuzenfiguur. Een prachtkerel gewoon : zag er heelemaal niet uit als een uit de Vereenigde Staten.

Hij had nog zoo iets oer-karakteristieks — met zijn platten schedel en z'n bijna ebbenhouten huidkleur.

Jimmy stapte na Grit van Heeden in den auto en liet zich naast haar in de kussens terugvallen met een behaaglijk, tevreden gevoel.

„Waar komt die vandaan ?" vroeg hij met een handgebaar naar den neger. „Precies een Dinkaneger !"

„Is hij ook," antwoordde Grit van Heeden verbaasd. „Maar hoe kunt u dat weten ?"

„Ik ken dat soort negers. In Caïro heb ik eens een heele deputatie van die kerels gezien, die, wegens een twist, naar den koning wilden. De kenteekenen van het ras zijn niet te misduiden."

„Kent u Egypte ?"

„Tamelijk, Egypte en Soedan."

„Zoo."

Ze bewaarde een poos het stilzwijgen.

Doch Jimmy Beckett achtte den tijd gekomen om haar aan iets te herinneren, dat ze vergeten scheen te zijn.

„U bent mij nog een antwoord schuldig," sprak hij, terwijl de booglampen der Tiergartenstrasse, telkens opdoemend als kleine vuurtorens, het interieur van den wagen verlichtten.

„Wat zegt u ?"

„Ja — ik heb u toch gevraagd mijn vrouw te worden."

Ze keek hem wantrouwend aan.

„Luister eens, mijnheer Beckett, als inleiding tot onze kennismaking was die grap misschien wel origineel — maar een herhaling lijkt me niet precies...."

„Ik houd bijzonder van grapjes, juffrouw Van Heeden, maar ik kan u desondanks verzekeren, dat ik nog nooit zoo ernstig was als vanavond."

„U bent dus zoo iets als een permanente grappenmaker," sprak ze zenuwachtig. „Goed, goed, laten we het over wat anders hebben."

„U hebt me nog geen antwoord gegeven, juffrouw Van Heeden."

„Ja — maar bent u dan krankzinnig ?"

Opeens gevoelde Grit, hoe verbitterd ze al bijna een half uur was tegen dezen akeligen fat, dezen onnoozelen bluffer....

„Ik begrijp absoluut niet, wat u voor ideeën hebt. Waar ziet u mij eigenlijk voor aan ?"

„Voor een passende vrouw voor mij !" hernam Jimmy doodernstig.

Grit van Heeden ergerde zich zoo, dat ze haar beheersching verloor.

En zoo kwam het, dat Jimmy Beckett een stuk van haar zelf, van de werkelijke, anders zoo goed verborgen Grit van Heeden te zien kreeg. Het zou misschien te veel gezegd zijn, indien men aannam, dat hij haar met voorbedachten rade uit haar tent had gelokt.

Maar onwelkom was het hem zeker niet, vol-

Een jongemeisjes-teint herkregen

door verrassend product, verkregen van de huid van jonge dieren

Prof. Dr. Stejskal van de Weensche Universiteit heeft de wereld verbaasd met de aankondiging van een verrassende ontdekking, die de huid haar jeugd teruggeeft. Dit product, Biocel genaamd, is 'n wonderlijk, sterk geconcentreerd extract, verkregen van de huid van jonge dieren. Bij huidvoedingsproeven, gedaan door Prof. Dr. Stejskal bij vrouwen van 55—72 jaar, verdwenen de rimpels geheel in zes weken. (Zie volledig verslag in het Weensch Medisch Tijdschrift). Het alléénrecht van deze ontdekking is door Tokalon verkregen en biocel extract is nu, gecombineerd met andere zeer voedende bestanddeelen, in crème Tokalon, voedsel voor de huid (de beroemde Parijsche crème, rose kleur), verwerkt. Vrouwen van 50 kunnen er nu uitzien als 30 en een teint verkrijgen, die den naijver van menig jong meisje zal opwekken. Gebruikt deze nieuwe crème Tokalon (biocel, voedsel voor de huid, rose kleur) 's avonds. Zij voedt en verjongt uw huid terwijl u slaapt. Zwakke, verzakte huidspieren worden opgehaald en frisch en sterk. Gebruikt 's morgens crème Tokalon (voedsel voor de huid, witte kleur, niet vet). Zij sluit verwijde poriën, verdelgt vetwormpjes en maakt de huid blank.

GRATIS. — Tengevolge van een speciale overeenkomst met de fabrikanten, kan iedere lezeres van dit blad nu een nieuwe Coffret de Beauté de Luxe verkrijgen, bevattende de volgende producten: een tube crème Tokalon Biocel (voedsel voor de huid, rose kleur), 's avonds voor het naar bed gaan te gebruiken, een tube crème Tokalon (witte kleur, niet vet) voor den dag, een doos poeder Tokalon, poeder de riz met schuimcrème (vermeldt de gewenschte kleur), alsook monsters van vier gangbare kleuren poeder. Zendt 30 cents in postzegels voor porto-, verpakkingskosten enz., aan de Firma B. Meindersma, Afd. 9 B, Westerbaenstraat 154-158, Den Haag.

»Elke bonbon is weer heerlijker!

... terwijl toch andere bonbons, die niet te duur zijn, dikwijls zoo gauw gaan tegenstaan... want al zijn de tijden nog zoo slecht... aan je smaak veranderen ze niets. Het is bijna niet te gelooven; dat Vanta Assortiment voor veertig cent per ons. En dán nog in keurige doosjes van 2 en 3 ons voor denzelfden prijs als los... met een prachtige foto voor het filmalbum! Het moet wel waar zijn, wat de menschen zeggen, dat dit komt door de moderne fabricage-methoden.«

VANTA BONBONS VEERTIG CENT PER ONS
Charlotte 35 ct p. ons ; Nibbo 30 ct p. ons ; Wesopa 25 ct p. ons

Van Houten's
BONBONS

Sell More

IN DIT SPORTBLAD leest u ALLE VERSLAGEN

en uitgebreid Sportnieuws!

MW

HET AMSTERDAMSCH SPORTBLAD

houdt u op de hoogte, vertelt u over de wedstrijden van den Amsterdamschen Voetbal Bond en den Amsterdamschen Volks-Voetbal Bond.

Een uitgebreid weekblad met interessante artikelen, clubnieuws, sportoverzichten enz.
U leest dat alleen in Het Amsterdamsch Sportblad.

Abonneer u — 't kost maar ƒ 2.— per half jaar (voor leden A.V.B. ƒ 1.-) — en u blijft op de hoogte.

Iederen Maandag in uw brievenbus.

Losse nummers 10 cent — aan alle Amsterdamsche kiosken verkrijgbaar.

UITGEVERS: 'T KASTEEL VAN AEMSTEL, N.Z. VOORBURGWAL 69-73, AMSTERDAM

Wees verstandig! Koop goede stof en Pereboom's Prima Passende Patronen overal verkrijgbaar vraagt adressen!
Pereboom's Patronenhuis Rozengracht 236 Amsterdam. Tel. 46590

ABONNEERT U OP
DE STAD AMSTERDAM

Levensverzekering-Mij. „HAARLEM"
Haarlem - Wilsonsplein 11 - Opgericht 1873

Sluit alle soorten Levens-, Pensioenen- en Volksverzekeringen

INDIEN GIJ WILT VERKOOPEN DAN MOET UW ARTIKEL BEKEND ZIJN. . . . . .

*

HET MIDDEL OM BEKEND TE WORDEN EN TE BLIJVEN IS ADVERTEEREN

Op krabbenvangst.

strekt niet. En daarom luisterde hij wel met onbewogen gezicht, maar met niettemin oprechte innerlijke vreugde naar de steeds heftigere uitdrukkingen der jonge dame.

„Ik heb u tot dusverre aangezien voor een grappenmaker, die zich van de andere vervelende en onnoozele gezelschapsmenschen onderscheidt door een paar amusante invallen. Maar zelfs deze toch waarlijk niet te hoog gespannen verwachtingen beschaamt u. U bent een nar, een opgeblazen geestelooze, domme zot! Erger nog, u bent het type van datgene, wat ik het meest verafschuw, het type van den zoogenaamd modernen jongeman. O, ik ben er van overtuigd, dat deze woorden u nog streelen. U bent er trotsch op, modern te zijn, ellendige buitenlander! U ziet er uit, dat men niet weet of u achttien of veertig is...."

„Het midden — acht-en-twintig," lichtte Jimmy haar hoffelijk en hulpvaardig in.

Ze wierp hem een van woede vlammenden blik toe, doch liet zich niet van de wijs brengen.

„.... dat gaat gekleed naar de laatste mode van den prins van Wales, in wien hij zijn ideaal ziet. Dat kent Parijs en Londen, als 't een beetje wil New-York en Caïro, maakt vijf vacantiereizen per jaar, heeft eens een paar keer met Tilden of Borotra getennist — loopt rond met een verveeld gezicht, als bewijs van het succes dat hij heeft gehad, of althans gehad heet te hebben. Ziet op een bal een jong meisje dat er aardig uitziet en geld heeft...."

Hier fronste Jimmy een oogenblik de wenkbrauwen.

„— vraagt haar ten dans en deelt haar zonder dralen mee, dat hij van plan is met haar te trouwen. Weet u, wat me thans het meeste ergert? Dat ik u niet reeds midden in de zaal een oorvijg heb gegeven — en niet zoo'n zachte, mijnheer Raket, Beckett, of hoe u verder heeten mag — in het bijzijn van alle gasten! Ik zou ze u op het oogenblik hier nog wel toedienen, want m'n vingers jeuken — maar u zult er ten slotte niet minder onbeschaamd om zijn! Want een oorvijg, waarbij geen getuigen aanwezig zijn, is immers volgens uw opvattingen geen oorvijg? — O, ik ken uw opvattingen zoo goed, ze zijn dezelfde als van alle heeren van uw soort — meelijwekkend, eenvoudig meelijwekkend!"

Ze zweeg, opgewonden en met gloeiende wangen.

„Hm," bromde Jimmy Beckett, die heelemaal niet onaangenaam getroffen scheen door haar lange, toornige redevoering.

„Wel aardig, wat u me daar verteld hebt! Ik heb nooit geweten, dat ik zoo'n afschuwelijke kerel ben! Zoo'n vogelverschrikker! Zoo'n duivel! Daar moet werkelijk iets tegen gedaan worden! Maar men moet nooit afbreken, doch opbouwen! Vertelt u me eens, juffrouw Van Heeden — hoe ziet de man er wel uit, die uw ideaal is?"

Grit van Heeden lachte nijdig.

„Doe geen moeite — het zou vergeefsch zijn!"

„Dus u hebt geen ideaal! U veroordeelt den modernen man, of liever, wat u voor den modernen man verslijt, van top tot teen — maar u weet zelf niet, wat u wilt!"

Grit van Heeden's temperament vloog uit elkaar als een kruitvat.

„Ik zal u laten zien, dat ik weet, wat ik wil," zei ze, en ze drukte op den gummibal voor het stop-signaal.

De chauffeur remde en stopte.

De lichten op den Kurfürstendamm schenen weer regelmatig. Boven de trottoirs en de huizenrijen flikkerden de lichtreclames uit en aan, schitterden de etalagevensters, drongen de lichten van bioscopen en danspaleizen zich brutaal op.

De neger maakte het portier open.

„Welnu?" vroeg Jimmy Beckett rustig.

„Als u het dan absoluut wilt weten," zei Grit van Heeden ijskoud. „Een man, voor wien ik me interesseeren kan, moet moedig zijn, in denzelfden graad als u laf, geestdriftig, in dezelfde mate als u blasé bent. Hij moet niet op de hoogte zijn van de sportterreinen en de speelholen van vreemde landen, maar hun innerlijke waarde, hun ziel, kennen! Hij moet een eerlijk en open karakter hebben — geen ijdele, zelfingenomen, onzinnige nar zijn! Hij moet een kerel zijn, een man, op wien ik vertrouwen kan, die zijn weg gaat, zonder dat hij bang is voor z'n lakschoenen — een man dus, die in alles het tegenovergestelde is van de mannen, die men gewoonlijk in gezelschappen aantreft — en heel in 't bijzonder van u, mijnheer Beckett!.... We zijn hier op den Kurfürstendamm. U kunt dus uw weg niet meer misloopen. Goedenavond, mijnheer Beckett."

„Goedenavond," antwoordde Jimmy met een gezicht, stralend van blijdschap, alsof mejuffrouw Grit van Heeden hem bijzonder welwillend was tegemoet getreden, en hem met complimenten overstelpt had.

„Ik ben u zeer dankbaar voor al het interessante, dat u me zoo even hebt meegedeeld — werkelijk zeer dankbaar!"

En hij kroop den wagen uit.

„Mag ik dus morgen bij uw oom komen vragen om uw hand?" vroeg hij zacht, toen hij eindelijk buiten stond, terwijl hij met een beminnelijk lachje een buiging maakte.

Een oogenblik hield Grit van Heeden verrast den adem in.

Dan schoot haar rechterarm naar voren en slechts door snel het hoofd terug te trekken, slaagde Jimmy Beckett er in, een uiterst krachtige en welgemikte oorvijg te ontgaan.

Doch nu Grit van Heeden haar doel gemist had, kwam haar hand met volle kracht tegen den portierstijl terecht. Ze uitte gedempt een smartelijken kreet. Dat was te veel voor Achmed, den braven neger. Uit de laatste woorden zijner meesteres had hij reeds opgemaakt, dat deze dit kleine elegante heertje — klein althans bij zijn reuzengestalte vergeleken — niet bijzonder vriendelijk gezind was.

En dat was al genoeg, om hem met afkeer jegens Jimmy Beckett te vervullen.

Maar bij den smartelijken uitroep van Grit van Heeden was hij heelemaal niet meer te houden. Hij kwam tandenknarsend op Jimmy Beckett af, met de bedoeling, om dezen de mislukte oorvijg zijner meesteres toe te dienen.

Jimmy, steunend op zijn buigbaren bamboerieten wandelstok, zag den neger aankomen.

Deze stak meer dan twee hoofden boven hem uit. Zijn reeds tot slaan gereedgehouden hand geleek op een schop van middelbare grootte.

Maar een fractie van 'n seconde voordat de neger den slag uitvoerde, streken twee vingers van Jimmy's linkerhand over het donkere gezicht. Snel als de weerlicht was het gebaar geweest, en o zoo pijnlijk, want de oogen van den neger vulden zich met tranen, zoodat hij niets meer zien kon. Wel sloeg hij toe, maar de slag trof de lucht, en een oogenblik later lag hij zoo lang als hij was op het niet al te propere asphalt.

Jimmy Beckett haakte den krommen greep van zijn wandelstok van het been van den neger en nam met zijn beminnelijksten glimlach den hoed voor Grit van Heeden af.

„Ik zou werkelijk met u elke weddenschap aan willen gaan," sprak hij vriendelijk, „dat we op z'n allerlaatst binnen het jaar met elkaar getrouwd zijn. De zaak is voor mij heel duidelijk. Tot ziens mejuffrouw Van Heeden!"

En langzaam verdween hij in het, ondanks het nachtelijk uur, nog vrij drukke verkeer, terwijl de voorbijgangers ten gevolge van de snelheid, waarmee de scène zich had afgespeeld, hiervan totaal niets hadden gemerkt.

V. HET SPEL BEGINT.

Toen Grit van Heeden den volgenden morgen ontwaakte, was ze uiterst slecht geluimd.

Ze had zware hoofdpijn en daarbij het onaangename gevoel, veel te lang geslapen te hebben.

Bovendien gevoelde zij zich niet op haar gemak

— wat was er ook weer gebeurd — o ja — die onbeschaamde rekel van een Beckett, dien ze zoo opeens had moeten uitnoodigen, verder maar te voet naar huis terug te keeren, waarbij Achmed zich ook nog zoo onopgevoed had gedragen.

Ze herinnerde zich ook, dat ze 's avonds in bed plotseling in een huilbui was uitgebarsten over de brutaliteit van den heer Beckett, en haar zwakheid prikkelde haar.

Dit onnoozel individu — hij was het toch warempel niet waard, dat men zich om zijnentwille ook maar een enkel onaangenaam oogenblik bezorgde! Belachelijk! Die hoofdpijn was immers met aspirine te verjagen!

Ze dacht er aan, dat ze nog enkele tabletten in haar nachtkastje had, en greep blindelings naar den knop van het bovenlaadje. Maar haar hand greep in de lucht. Het nachtkastje stond niet op z'n plaats! Verbaasd richtte zij zich op en — in het volgende oogenblik slaakte zij een luiden gil.

Ze staarde in een kale, volkomen leege kamer — zonder schilderijen — zonder een enkel meubelstuk. Zonder iets!

In het eerste moment dacht zij, dat ze droomde. Doch een energieke beet in haar vinger overtuigde haar van de absolute feitelijkheid van hetgeen ze zag — of liever, van hetgeen ze niet zag.

Ze was wakker, lag in haar eigen bed, daaraan was geen twijfel mogelijk, op haar eigen slaapkamer, dezelfde kamer, die ze sinds een half jaar bewoonde, met de gele gordijnen, de fijne witgelakte meubeltjes, en de prachtig ingelijste, goede schilderijen.

Het eenige verschil was, dat alles, op haar ledikant na, dat onaangeroerd op dezelfde plaats stond, was verdwenen — ja, zelfs het blauwe Smyrna-karpet — lieve hemel, ook de gordijnen waren weg!

Ze keek eens om. Ja! De kamer was leeg. Zoo leeg als een leege kamer maar kan zijn. In een hoek lagen haar eigendommen — met pijnlijke zorgvuldigheid netjes op een rijtje gerangschikt, van haar ondergoed af tot haar pelsmantel toe. Darnaast — cassette naast cassette, etui naast etui — haar sieraden.

Ze liet zich uit haar ledikant glijden, en snelde naar dien hoek toe. Nog volkomen door den eersten schrik bevangen, opende ze als automatisch de kleine, sierlijk bewerkte doosjes. Maar alles was nog aanwezig — niets ontbrak — de saffieren hanger — het fijne paarlencollier — de armbanden — de ringen — nog van haar moeder. En haar armbandhorloge. Dat wees half twaalf. Grit hield het aan haar oor. Het uurwerk tikte regelmatig. Er scheen niets aan te mankeeren. Ze greep met beide handen haar hoofd vast.

„Kalmte!" mompelde ze vastberaden. „Kalmte! 't Is, ôfwel een mop — maar dan een echte, lage mop — ôf het is...."

Zonder verder haar gedachten in te spannen, liep ze naar de kamer naast de hare, den kleinen lichtgroenen salon, om te zien, of ze daar oom Joseph of tante Alice ook aantrof.

In de deuropening bleef ze staan. Ook de groene salon was leeg en zonder meubelen. Nu was het met de zelfbeheersching van Grit van Heeden gedaan. Gillend snelde ze beide aangrenzende kamers door — den rooden salon en de werkkamer van haar oom — die haar kaal en verlaten aangrijnsden, en schudde heftig aan de eerstvolgende deur, de slaapkamer van haar tante.

Ook de slaapkamer van tante Alice, het heiligdom met de wondermooie Turksche tapijten en de schitterende Fransche lichtkroon, was leeg — geen Turksch kleedje, geen luchter meer te bekennen.

In bed lag tante, in haar deken gewikkeld — en — ze sliep. Zelfs het helsche lawaai, waarmee haar nicht was binnen komen vallen, was niet in staat geweest, haar te wekken.

Grit snoof de lucht eens op, haar kleine neus steil omhoog geheven. Wat rook er toch zoo zwaar, zoo — zoo onprettig — zoo zoet?

En toen schoot het haar opeens te binnen, dat eigenlijk ook op haar eigen kamer de lucht allesbehalve frisch geweest was, al rook het er dan niet zoo onaangenaam als hier.

Zoo'n — ja, wát? — zoo'n apotheekluchtje — of althans iets dergelijks. De geur had iets ongewoons, iets dat deed denken aan ziekenkamers.

Ze dacht weer aan haar zware hoofdpijn, aan haar licht onwel zijn bij het ontwaken, en thans ging haar 'n licht op.

Men had haar verdoofd — de bandieten, de dieven, die de heele woning hadden leeggestolen, hadden haar bedwelmd.

Met 'n paar groote stappen was ze bij het bed van haar tante. Hier echter was de geur zoo sterk, dat het bijna niet uit te houden was.

Grit gooide de ramen open. De frissche morgenlucht stroomde de kamer binnen. Van buiten drong het vroolijke gepraat van voorbijgaande menschen tot haar door. Ze trad weer op het bed toe.

„Tante Alice!"

De tante snurkte.

Haar boezem ging in rhythmische bewegingen op en neer. Haar voorhoofd was diep zorgelijk gerimpeld.

(Wordt voortgezet)

In de Januari-maand wordt in Schotland de zalmvangst geopend, hetgeen met allerlei oude gebruiken gepaard gaat. Het eerste uitwerpen der dobbers op de Tay, bij Pertshire

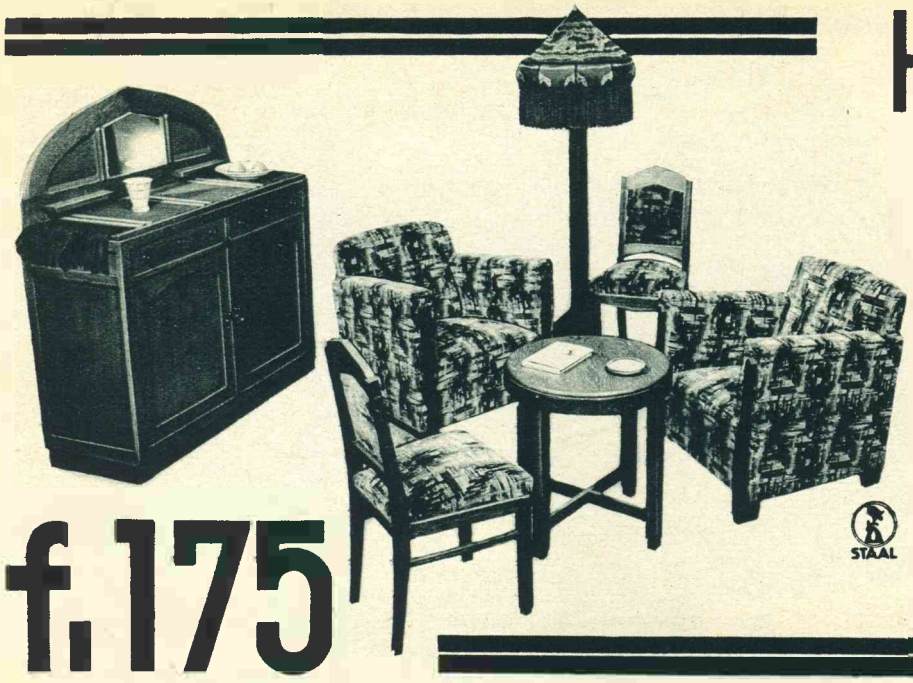

f.175

HET WOORD „DUUR" IS DOOD!

Zeer zeker in onze zaken. Ziehier een nieuw bewijs, nevenstaande **moderne salon, slechts f 175.-**
Deze salon bestaat uit: 2 groote Clubfauteuils en 4 stoelen, bekleed met prima moderne moquette of velours naar keuze, 1 groot modern Dressoir met spiegel en 1 Salontafel, alles geheel massief eiken, in prima uitvoering met onze volle garantie. Deze kamer is te betalen met f 3.- p. week of f 12.- p. maand.
Wij etaleeren in onze 3 groote etalages diverse meubelen, o.a. een COMPLETE MASSIEF EIKEN HUISKAMER voor . . . . . **f 125.-**

Komt U eens kijken!
„SPREEK THANS MET WINTER EN 'T KOMT IN ORDE".

Gedurende JANUARI en FEBRUARI **ZONDER VOORUIT BETALING**

WINTER
AMSTELSTRAAT 24
A'DAM - TEL. 43545
FILIAAL DER N.V. VOORHEEN CARL LOEB & Co., ROTTERDAM
GEOPEND TOT 6 UUR, 'S ZATERDAGS TOT HALF 10

GEMBERKLUITEN

Van 6-13 Februari:
ROODE-BON WEEK
1 roode telt voor 5 witte

Alléén dit merk het echte!
Prijzen: 25 ct., GROOTE 40 ct.,
EXTRA GEVULD 45 ct.

ADRES VOOR DEN HANDEL: PRINSENGRACHT 742

De moderne Huisvrouw
gebruikt voor het reinigen van deuren, meubelen, tapijten en ruiten de
Agfa
VISKOSE SPONS

Adverteeren doet verkoopen!

Bij Regen, Wind en Sneeuw
heeft Uw huid bescherming noodig, opdat ze niet ruw wordt. Neem

NIVEA

Het beste is elken avond gezicht en handen grondig in te wrijven. Maar ook overdag, alvorens uit te gaan, kunt U zich met Nivea licht inwrijven, want ze dringt volledig in de huid door en laat geen glans achter.

Nivea geeft U de teint der jeugd;
frisch en gezond wordt Uw uiterlijk.

PEBECO MIJ., AMSTERDAM-C.

Het verschil met luxe cremes:
NIVEA: grootste werkzaamheid, laagste prijs.
In doozen van 15, 20, 40 en 90 cts. / In tuben van 35 en 55 cts.

ZÓÓ IS AMSTERDAM

Modern beeldhouwwerk versiert — en ontsiert, naar het gevoelen van sommige raadsleden — de pleinen en bruggen van Plan Zuid. Meisjesfiguur, aangebracht aan een villa in de Haringvlietstraat.

De „kanosport" op de brug over de Boerenwetering.

Jongen met eekhoorns. Op de brug aan 't einde der Noorder Amstellaan

Rustende meeuwenkolonie in den Amstel

ALS EEN
HUIS
KAN VERWEEREN

WAAROM DAN EEN
HUID
NIET?

Let eens op het weêr, als een vrouw haar dag niet heeft. Tien tegen één, dat haar gevoelige teint dit weêr niet verdraagt. Toch zou zij er, zonder eenige moeite, net zoo frisch en gesoigneerd kunnen uitzien als op een zachten, zonnigen lente-dag. Het is een kwestie van Pond's Cream gebruiken. Pond's Cold Cream voedt en zuivert het teere huidweefsel met haar fijne, balsemieke oliën en Pond's Vanishing Cream vormt een onzichtbaar laagje ter bescherming. Weêr of geen weêr, de 2 Pond's Creams maken dat een vrouw iederen dag haar „beau jour" heeft.

VERZORGT UW TEINT MET

POND'S
VANISHING EN
COLD CREAM

MONSTERS van beide Creams ontvangt U na inzending van 10 ct. porti aan Afd. 16
POND'S EXTRACT Co., AMSTERDAM
Naam:
Adres:

THE ENGLISH TAILOR
SPUISTRAAT 231 - TEL. 32564
AMSTERDAM
PRIMA
HEEREN- EN DAMES-KLEEDING NAAR MAAT.
BETALING IN OVERLEG MET KOOPER.

Zoolang
DIT
er is
heb ik geen last meer van die
PIJN IN MIJN RUG

Wie de Witt's pillen bij de hand heeft, kent rugpijn, rheumatiek, spit en ischias alleen nog als een nare herinnering. Wat veroorzaakt die rheumatische pijnen? Vlijmscherpe urinezuur-kristallen in Uw bloed, in Uw gewrichten. De Witt's pillen helpen mee om het urinezuur snel op te lossen en uit Uw lichaam te drijven. Zeg tot Uzelf: „Ik WIL mijn rheumatische pijnen kwijt!" En probeer ons 40 jaar oude, weldadige middel g r a t i s. Hieronder vindt U een bonnetje. Zendt die vandaag nog op.

Gratis
E. C. DE WITT & Co., Afd. 16, Amsterdam
Hierbij 6 cts. porto voor gratis monster De Witt's Pillen
NAAM .....
ADRES .....
Prijzen F.1.- & F.2.-

WELK VAN DEZE DRIE?

Welk van deze drie Hollandsche N. S. F. producten mogen wij eens bij U thuis demonstreeren?

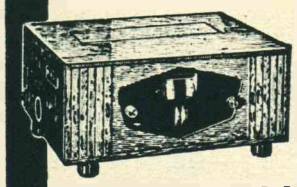

De Hilversum 3?
Het toestel dat U een krachtige ontvangst geeft van alle Europeesche zenders van beteekenis?
Prijs slechts fl. 135.—

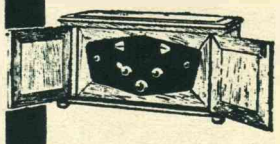

De N. S. F. 4?
Het toestel met de bijzondere eigenschappen?
Prijs slechts fl. 155.—

of
de Hilversum 5?
Het méér dan bijzondere N. S. F. product, het toestel en luidspreker ineen, met de „super-inductie"-schakeling.
Prijs fl. 275.—

Gratis demonstratie door:
N.V. Instrumenthandel v.h. Fa. P. GEERVLIET
Radio Technisch Bureau
Oude Spiegelstraat 3
en
Technisch Bureau
DUYVENÉ & REMMERS
1e v. Swindenstr. 47-49
Filiaal Nassaukade 379

Uw Zenuwen
komen tot rust, kalmeeren en worden tevens gesterkt door het gebruik van
MIJNHARDT'S zenuw-tabletten

Buisje 75 ct. Bij Apoth. en Drogisten

PHOTO VAN ZENUWCELLEN, GEZIEN DOOR EEN MICROSCOOP

Ik wil Sanatogen gebruiken totdat mijn zenuwen sterker zijn

Duizenden menschen – even critisch gestemd als gij – hebben ondervonden dat hun besluit: *„Ik wil met Sanatogen een proef nemen"* een gelukkigen ommekeer in heel hun leven heeft gebracht.

Vroeger vermoeid en slap, genieten zij thans een krachtige gezondheid. Zij voelen zich dóór en dóór gezond en sterk – in staat den geheelen dag hard te werken en toch 's avonds onvermoeid en frisch van hun vrijen tijd te genieten.

Iedere cel in Uw lichaam ondervindt de opwekkende, versterkende werking van Sanatogen. Maar Sanatogen's groote kracht ligt in zijn versterkende werking op de zenuwen. Het is de phosphorus – welke in Sanatogen gecombineerd is met het bloedversterkende melkeiwit – waaraan de zenuwen nieuwe kracht en energie ontleenen.

Dit maakte, dat het beroemde standaardwerk van Prof. Whitla „The Elements of Pharmacy, Materia Medica & Therapeutics", schreef:

„In alle vormen van zenuwverzwakking is Sanatogen het aangewezen voedsel"

In alle Apotheken en Drogisterijen vanaf fl 1.- per bus.

ADVERTEERT IN DE STAD AMSTERDAM

LUIERMANDEN

en **WIEGEN** bij
P. F. L. DE RIDDER
alleen Hartenstr., Amsterdam
Telefoon 43193

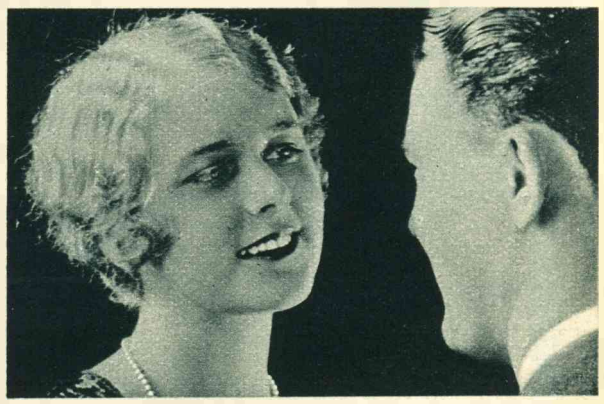

Zorgt dat Uw mooi
BLONDHAAR
niet verkleurt
alware het slechts ter wille van "hem"!

Hij is de eerste, die het bemerkt, wanneer Uw haar donkerder wordt. Voorkomt dit door Roberts Nurblond de speciale shampoo voor Blondines: het verhindert het donker worden en geeft reeds donker geworden haar den oorspronkelijken lichten gouden glans terug. Bevat geen kleurmiddel, geen henna, geen schadelijk bleekmiddel. Millioenen malen beproefd! Probeert Roberts Nurblond nog heden! Importeurs: Firma B. Meindersma, Den Haag-Amsterdam-Sneek.

VRAAGT EEN ADRES
van een zieken of eenzamen Nederlander om daarheen geregeld Uw nummer van „De Stad" te kunnen zenden aan: **J. P. C. MEEUWSE, Vlietstr. 2, Amsterdam (Z.)**
Strooken (zonder postzegel) worden dan toegezonden.

LOSSE NUMMERS
15 CENT

DE STAD AMSTERDAM

11E JAARGANG No. 47
5 FEBRUARI 1932

ENKHUIZEN: HAVENGEZICHT

DE STAD AMSTERDAM
GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

Red. en Adm.: N.Z. Voorburgwal 262. Tel. 33170. Postrekening 97946. Abonnementsprijs: p. week 12½ cent; per kwartaal BIJ VOORUITBETALING f 1.62⁵; per post ook voor Ned.-Indië f 1.75; Voor het overige buitenland f 2.25 of f 2.50: Losse nummers 15 cent. Voor advertentiën wende men zich tot de Administratie van dit blad. Al onze abonné's zijn gratis verzekerd tegen ongelukken. (Uitkeeringen f 30.— tot f 2000.—)

OPLAGE BOVEN 90.000 EX.